

บทนำ

โคลตัน

ฝันร้ายบอชะมัด เศษเสี้ยวเวลาที่สับสนอลวนอยู่ในจิตใต้สำนึกของผม ไรลีย์ที่นี่ เธอเติมเต็มความฝันของผม เธอกลืนกินความฝันของผม แล้วผมก็ไม่ว่าทำไมการได้เห็นเธอในที่ที่โดยปกติแล้วจะมีดมัวไปด้วยความทรงจำอันเลวร้ายกลับทำให้ผมรู้สึกสงบลง รู้สึกถึงบางอย่างที่ผมคิดว่าอาจจะเป็นความหวัง ช่วยทำให้ผมตระหนักว่าที่จริงผมอาจมีเหตุผลที่จะเฝ้าระวังรักษาตัวเอง เหตุผลที่จะเอาชนะเรื่องบ้าบอที่หลบเร้นอยู่ที่นี่ ที่ซึ่งห้วงเวทดำมืดในหัวใจของผมอาจมีความสามารถที่จะรักใคร่ได้ การที่เธอปรากฏตัวอยู่ในสถานที่แสนมืดมิดแห่งนี้ช่วยทำให้ผมคิดว่า บาดแผลที่กัดกินจิตใจของผมและยังคงเจ็บปวดกลัดหนองอยู่เรื่อยมานั้นอาจจะตกสะเก็ดแล้วในที่สุด

ผมกำลังฝันอยู่ ผมรู้ว่าตัวเองกำลังฝัน แล้วทำไมเธอถึงได้มาอยู่ทุกหนทุกแห่งแม้แต่ในยามที่ผมหลับละ เธอพรากเอาความคิดของผมไปทุกนาที ทุกวัน ทุกวัน แล้วตอนนี้ยังจะแทรกตัวเข้ามาอยู่ในจิตใต้สำนึกของผมอีก

เธอกดดันผม

ข่มเหงผม

กลืนกินผม

ทำให้ผมกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ

เธอทำให้ผมรู้สึกเหมือนตอนรถออกสตาร์ทเวลาแข่ง ทำให้หัวใจผมหยุดเต้น แล้วเร่งให้มันเดินเร็วขึ้นไปพร้อมๆ กัน เธอทำให้ผมคิดในสิ่งที่ผมไม่ควร เจาะทะลวงเข้ามาสู่ด้านมืดภายในตัวผม และทำให้ผมคิดเรื่อง *เมื่อไม่ใช่ถ้า*

ให้ตายเถอะ!

ผมคงจะกำลังฝันอยู่จริงๆ แลละถ้ากำลังคิดอะไรบ้าบออย่างนี้อยู่ ผมกลายเป็นคนใจเสาะแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน เบคส์คงจะหัวเราะเยาะถ้าเขาได้ยินผมพูดเรื่องบ้าบอแบบนี้ มันคงเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้นอกเสียจากว่าผมแค่ต้องการพึ่งตัวเองในร่างของเธออีกครั้ง ต้องการเรือนร่างอุ่นๆ ของเธอข้างใต้ตัวเพื่อให้ผมได้ลงมือลงไป ส่วนโค้งเว้าแสนนุ่มนวล หน่ออกสุดเต่งตึง เนินเนื้อคืบแน่น *เรื่องมันก็มีแค่นั้นแหละ* แล้วเดี๋ยวผมก็จะหายเอง หัวของผมจะกลับไปสู่ที่ที่มันควรอยู่ ที่จริงก็ทั้งหัวบนและหัวล่างเลยนั่นแหละ จากนั้นพอสมองใจอยากแล้ว ผมก็จะไปสนใจเรื่องอื่นแทนเรื่องไร้สาระอย่างพวกความรู้สึกและจังหวะหัวใจเต้นอะไรนั่น ซึ่งผมรู้ตัวดีอยู่แล้วว่าตัวเองไม่สามารถให้และรับความรักจากใครได้

มันจะต้องเป็นความแปลกใหม่ของเธอที่ทำให้ผมรู้สึกเหมือนเป็นเด็ก ผู้หญิงช่างเรียกร้อง และอยากได้เธอมากจนถึงขั้นเก็บเอามาฝัน ฝันถึง *เธอโดยเฉพาะเลยนะ* และเธอก็ไม่ได้เป็นแค่เรือนร่างที่สมบูรณ์แบบปราศจากใบหน้าที่มักจะโผล่มาในฝันของผมบ่อยๆ ด้วย มันมีอะไรบางอย่างที่เราาร้อนสุดๆ เกี่ยวกับเธอที่ทำให้ผมเสียดสี บ้าๆ จริงๆ แล้วผมตั้งตารอเวลาที่ได้อยู่ร่วมกับเธอก่อนที่จะมีเซ็กซ์กันมากเท่าๆ กับที่ผมตั้งตารอเวลาที่จะได้มีเซ็กซ์กับเธอเลยนะ

เอ่อ ก็แค่เกือบนะ

ไม่เหมือนกับพวกผู้หญิงอื่นที่ทอดสะพานให้ผมด้วยวิธีต่างๆ ที่ส่อนัยทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง เช่นโชว์หน้าอกให้ผมเห็นโด่งๆ ส่งสายตาเชิญชวนให้จัดการกับพวกเธอแบบไหนก็ได้ตามที่ผมต้องการ ทางขาอ้ารับผมทันทีโดยไม่มีการลังเลใดๆ และเชื่อผมเถอะว่าโดยส่วนมากแล้วผมยินดีตอบสนองความยินยอมพร้อมใจของพวกเธอจนกลับไปเติมๆ แต่กับไรลีย์แล้ว เรื่อง

มันกลับแตกต่างออกไปตั้งแต่ตอนเริ่มแรกเลย ตั้งแต่ตอนที่เธอโผล่พรวดออกมาจากตู้เสื้อผ้านั้นแล้วก้าวเข้ามาในชีวิตผมนั่นแหละ

มีภาพมากมายผุดขึ้นมาในความฝันของผม ความรู้สึกประหลาดใจครั้งแรกตอนที่เธอเงยหน้ามองผมด้วยดวงตาแสนสวยคู่นั้น รสสัมผัสแรกของเธอที่แผดเผาจิตใจของผมคือปลายลงไปตามสันหลัง ตะครุบกล่อมดวงใจของผมไว้แล้วบอกผมว่าย้ายอมให้เธอจากไป บอกว่าจะต้องได้เธอมาครองไม่ว่าจะต้องแลกกับอะไรก็ตาม ภาพบันทึกของเธอส่ายไปมาขณะที่เธอเดินจากไปโดยไม่เหลียวหลังกลับมามอง ดึงดูดผมเข้าหาเธอด้วยบางสิ่งซึ่งเมื่อก่อนผมไม่เคยคิดว่ามันเช็กซี การชัดเจนของเธอนั่นเอง

ภาพต่างๆ ยังคงเวียนวน ทั้งภาพไร้ลึกๆ เข้าลงตรงหน้าแซนเดอร์พยายามเกลี้ยกล่อมวิญญาณที่แหลกสลายของเขาให้ยอมออกมาจากที่ซ่อน ภาพเธอนั่งตักผมขณะใส่เสื้อยืดตัวโปรดของผมและกางเกงขั้วใน ภาพเธอนั่งคร่อมผมเมื่อคืนนี้ตรงลานบ้าน ภาพเธอตอนอยู่ที่ออฟฟิศ ภาพสีหน้าสับสนระคนโกรธของเธอบนใบหน้าตรงตามเมื่อได้ยินข้อเสนอนี้ไม่อาจปฏิเสธได้ของผม ภาพไร้ลึบยืนอยู่ต่อหน้าผมในชุดชั้นในลูกไม้ เสนอตัวของเธอให้ผมและยินยอมทุกอย่างโดยไม่คำนึงถึงตัวเอง

ตื่นเสียที โดนาเวน นายกำลังฝันอยู่ ตื่นแล้วทำในสิ่งที่นายต้องการ เธออยู่ข้างๆ นาย ทั้งอบอุ่น เชิญชวน และยั่ววน

ในหัวของผมเต็มไปด้วยความคับข้องใจต่างๆ ที่ผมต้องการเธออย่างสุดชีวิต แต่ก็ไม่สามารถสลัดความฝันนี้ออกไปแล้วจัดการกับเรือนร่างสุดเช็กซีของเธอตามที่ผมต้องการได้ บางทีนั่นอาจจะจะเป็นสิ่งที่พิเศษเกี่ยวกับตัวเธอ เธอไม่รู้ตัวเลยว่าตัวเองเช็กซีขนาดไหน ไม่เหมือนผู้หญิงคนอื่น ๆ มากมายก่อนหน้านี้ที่ใช้เวลาเป็นชั่วโมงๆ ส่องกระจกดูตัวเองและพยายามหาตำแหน่งที่ดีที่สุด แต่ไร้ผลไม่รู้ตัวเลย

ภาพของเธอเมื่อคืนนี้กลืนกินผม เธอเงยหน้ามองผมด้วยดวงตาสีม่วงคู่นั้นพร้อมกัตรีมฝีปากล่างอันแสนอวบอุ่ม และเรือนร่างของเธอตอบสนองต่อสัมผัสของผมตามสัญชาตญาณ ยินยอมตามใจผม กลืนประจำกายของเธอเป็นกลิ่นวานิลลาผสมกลิ่นแชมพู รสสัมผัสที่ชวนให้หลงใหลของเธอ

นั้นหวานยั่วน้ำลาย เธอมีทั้งเสน่ห์เกินห้ามใจและความโล่ซื่อบริสุทธิ์ แถมยังเป็นนางแมวยั่วสาวอีกด้วย ทุกอย่างรวมกันอยู่ในเรือนร่างที่มีส่วนว่า ส่วนโค้งอันแสนยั่ววนนั้น

เพียงแค่อคิดอย่างเดียวก็นำให้ท่อนเนื้อของผมหูชันแล้ว ผมแค่อยากจะจัดการเธออีกครั้ง ยังไม่รู้ลึกเต็มอ้อมในตัวเธอเลย อย่างน้อยก็จนกว่าความแปลกใหม่ของเธอจะจางหายไปและผมก็จะไปหาคนใหม่เหมือนที่ผ่านมา ไม่มีทางที่ผมจะอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้หญิงคนไหนทั้งนั้น ทำไมต้องยึดติดกับใครบางคนที่ยังต้องจากผมไปอยู่ดีด้วยล่ะ ใครบางคนที่จะเตลิดไปอีกทางพอได้รู้ความจริงข้างในตัวผม ได้รู้ถึงพิษร้ายที่กัดกินจิตใจของผม การคบกันแบบผิวเผินนั้นละคือสิ่งที่ผมต้องการ เป็นสิ่งเดียวที่ผมปรารถนา

สิ่งเดียวที่ผมจะยอมให้เกิดขึ้นได้

ผมรู้สึกได้ถึงมือของเธอที่ลुบไปตามท้องของผมและผมก็จมดิ่งลงไป ในความรู้สึกจากสัมผัสนั้น ให้ตายสิ ผมต้องการสิ่งนั้นเดี๋ยวนี้ ต้องการเธอเดี๋ยวนี้เลย การได้รับรู้ว่าร่างอันร้อนรุ่มชื้นแฉะและคับแน่นของเธออยู่ห่างออกไปแค่เอื้อมมือช่วยปลุกท่อนเนื้อของผมให้ตื่นตัวขึ้นมาอีกครั้ง การได้จมอยู่ในเรือนร่างอันแสนนวลนุ่มของเธอและได้ลิ้มเรื่องบ้าบอในหัวทั้งหมดไปก็แค่ต้องรออีกไม่กี่อึดใจเท่านั้นเอง ท่อนเนื้อของผมที่แข็งตัวในตอนเช้า ยิ่งชูชันจนเกือบรู้สึกเจ็บ มันกำลังเรียกร้องสัมผัสจากเธอ

ผมตัวเกร็งเมื่อรู้ว่าแขนที่โอบรัดรอบตัวอยู่นั้นไม่ได้นุ่มนวล เนียนลื่นหรือหอมกลิ่นวานิลลาเหมือนกลิ่นตามปกติของไรลี อาการสั่นเทาจากความขยะเขย่งสะท้านลงไปตามสันหลังและทำให้ท้องไส้ของผมปั่นป่วน กรดในกระเพาะไหลย้อนขึ้นมาและจุกอยู่ที่คอ กลิ่นบูหรี่น่าสะอิดสะเอียนและกลิ่นเหล้าถูกๆ ฟุ้งไปทั่วขณะที่มันแทรกซึมออกมาตามรูขุมขนของเขาจากการตื่นตัวทางเพศ พุงพลุ้ยๆ ของเขากดทับลงมาที่แผ่นหลังของผมขณะที่นิ้วอ้วนๆ แผล่ออกอยู่ตรงท้องน้อยของผม ผมหลับตาแน่น เสียงหัวใจเต้นรัวตุบๆ กลบเสียงอื่นทั้งหมด รวมถึงเสียงร้องขัดขึ้นอย่างอ่อนแรงของผมด้วย

สไปเดอร์แมน แพทแมน ซูเปอร์แมน ไรร์ออนแมน

ผมหิวเหลือเกิน รู้สึกอ่อนระโหยโรยแรงเพราะไม่มีอะไรจะกินในระหว่างที่แม่ออกไปเที่ยวครึ่งล่าสุดจนผมบอกตัวเองว่าไม่ให้ขัดขึ้น แม่บอกว่าถ้าผมเป็นเด็กดีและทำตามทีบอก เราทั้งคู่จะได้รับรางวัล แม่บอกว่าถ้าผมทำอย่างนี้เพื่อแม่ก็จะทำให้แม่รักผม แล้วแม่ก็จะได้รับของที่ทำให้ “มอมมีรู้สึกสุดยอด” จากเขา และผมก็จะได้กินแอปเปิ้ลที่เหลือครึ่งผลกับแครกเกอร์สองชิ้นในห่อพลาสติกที่แม่บังเอิญโชคดีไปเจอเข้าแล้วเอากลับมาที่นี่ ท้องผมร้องและน้ำลายผมก็สอพอคิดว่าจะได้มีอะไรตกถึงท้องเป็นครั้งแรกในรอบหลายวัน

สไปเดอร์แมน แบทแมน ซูเปอร์แมน ไรร์ออนแมน

เราแค่ต้องทำตัวดี ๆ เราแค่ต้องทำตัวดี ๆ

ผมท่องคำพูดนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าในหัวขณะที่เคราตรงกรมของเขาคูถกคอผมจากทางด้านหลัง ผมพยายามกลั้นความรู้สึกอยากจะทำร้ายจากข้างในและถึงแม้ว่าในท้องจะไม่มีอะไรให้ขย้อออกมา แต่ร่างกายของผมก็สั่นเทาอย่างรุนแรงและพยายามจะทำร้ายอยู่ดี ความร้อนจากตัวเขาที่กระทบกับแผ่นหลังของผมไม่หยุดหย่อนทำให้น้ำตาไหลรินออกมาจากสองตาทั้งที่ผมพยายามจะกลั้นมันไว้ เขาครวญครางใส่หูผม ความกลัวของผมปลุกเร้าเขาขณะที่น้ำตาเล็ดลอดออกมาจากเปลือกตาที่ปิดแน่น น้ำตาผมไหลอาบแก้มและหยดลงบนฟูกกลิ้งเหม็นอับของแม่ซึ่งปูอยู่ตรงพื้น ผมบอกตัวเองว่าไม่ให้ขัดขึ้น ขณะที่ส่วนที่แข็งข็งของเขากดทับบนท้ายของผม ผมจำทุกอย่างได้ดีว่าจะเกิดอะไรขึ้นเวลาผมทำอย่างนั้น ไม่ว่าจะขัดขึ้นหรือไม่ ถึงอย่างไรมันก็ลงเอยด้วยความเจ็บปวดและเป็นฝันร้ายอยู่ดี เจอกำปั้นก่อนเจ็บตัวหรือแค่ยอมเจ็บตัวโดยไม่ต่อสู้ดิ้นรน

สงสัยจังว่าถ้าเราตายไป เราจะยังเจ็บปวดอยู่หรือเปล่า

สไปเดอร์แมน แบทแมน ซูเปอร์แมน ไรร์ออนแมน

“แม่รักลูกนะ โคลดี้ ทำสิ่งนี้เพื่อแม่นะ แล้วแม่จะรักลูกอีก ตกลงใหม่ เด็กน้อยคนดีของแม่ต้องทำทุกอย่างเพื่อแม่นะ ทุกอย่างเลย ความรักหมายความว่าลูกต้องทำตามนี้ถ้าลูกรักแม่จริง ๆ และรู้ว่าแม่ก็รักลูก ลูกต้องทำสิ่งนี้เพื่อที่แม่จะได้รู้สึกดีขึ้นอีกครั้ง แม่รักลูกนะ แม่รู้ว่าลูกหิว แม่ก็

หิวเหมือนกัน แม่บอกเขาว่าครั้งนี้ลูกจะไม่ขัดขึ้น เพราะว่าลูกรักแม่”

เสียงอ่อนหวานของแม่ดังก้องในหูผม ผมรู้ว่าไม่ว่าจะร้องดังสักแค่ไหน แม่ก็จะไม่มีวันเปิดประตูมาช่วยแม้ว่าเธอจะนั่งอยู่ตรงอีกฟากของประตูก็ตาม ผมรู้ว่าแม่ได้ยินเสียงผมร้อง เสียงร้องของความเจ็บปวด ความหวาดกลัว การสูญเสียความบริสุทธิ์ แต่ความมีน้มาจากยานั้นรุนแรงมากจนแม่ไม่สนใจ แม่อยากได้ยาที่เขาจะให้พอเสร็จกิจกับผม คำตอบแทนของเขาเป็นสิ่งที่เดียวที่เธอสนใจ

สไปเดอร์แมน แบทแมน ซูเปอร์แมน ไอร์ออนแมน สไปเดอร์แมน แบทแมน ซูเปอร์แมน ไอร์ออนแมน ผมพูดทวนชื่อซูเปอร์ฮีโร่พวกนี้ ซ้ำแล้วซ้ำเล่าในหัวเป็นการหลีกหนีจากขุมมรกแห่งนี้อย่างเงียบๆ หนีจากความกลัวที่ไหลเวียนไปตามเส้นเลือดของผม เคลือบผิวของผมไว้ด้วยเหงื่อ และปกคลุมบรรยากาศด้วยกลิ่นที่เป็นเอกลักษณ์ของมัน ผมพูดทวนชื่อของพวกเขาอีกครั้ง ภาวนาให้ซูเปอร์ฮีโร่คนไหนก็ได้จากสี่คนนี้ปรากฏกายขึ้น แล้วช่วยชีวิตผม ช่วยต่อสู้กับปีศาจร้ายที่

“บอกฉันสิ” เขาถาม “พูดออกมา ไม่อย่างนั้นฉันจะทำให้แกเจ็บ ยิ่งกว่านี้จนกว่าจะยอมพูด”

ผมกัดปากจนได้ลิ้มรสเพื่อนๆ ของเลือดที่ไหลซิบอยู่ในปากขณะที่พยายามห้ามตัวเองไม่ให้ร้องไห้ออกมาด้วยความหวาดกลัวและหัวน้เกรง ห้ามตัวเองไม่ให้มอบสิ่งที่เขาต้องการ ห้ามเสียงกรี๊ดร้องขอความช่วยเหลือ ซึ่งผมรู้ว่าไม่มีวันได้รับ เขาจับตัวผมไว้แน่น มันเจ็บเหลือเกิน ผมยอมจำนนและพูดในสิ่งที่เขาต้องการได้ยิน

“ผมรักคุณ ผมรักคุณ ผมรักคุณ...” ผมพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่ยอมหยุด ขณะที่เขาหายใจถี่ๆ เพราะความตื่นเต้นที่เกิดจากการได้ยินคำพูดของผม เล็บของผมหักเข้าไปในฝ่ามือที่กำแน่น ขณะที่มือของเขาลูบคลำเรื่อยลงไปตามลำตัวของผม นิ้วหยาบกร้านเคลื่อนลงไปจนเจอขอบกางเกงในที่ขาดรุ่งริ่งซึ่งเป็นหนึ่งในกางเกงในสองตัวที่ผมมี และผมก็ได้ยินเสียงมันขาด เพราะแรงกระตุกและขยับอย่างตื่นเต้นของเขา ผมกลืนหายใจ ตัวสั่นเทาอย่างรุนแรงเพราะรู้ว่าต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น มือข้างหนึ่งของเขากุมอยู่ตรง

เป่าผมแล้วบีบแรงๆจนผมเจ็บ ขณะที่รู้สึกได้ว่ามืออีกข้างหนึ่งของเขากำลังแหวกชั้นห้ายของผมออก

ผมทำอะไรไม่ได้ ผมหิวจนไส้ก่ว แต่ว่า...มันเจ็บเหลือเกิน ผมพยายามขัดขึ้นเขา “ไม่” เสียงที่กลัวยู่ในคอเล็ดลอดริมฝีปากที่แตกเป็นขุยออกมาขณะที่ผมพยายามดันรนต่อสู้สุดชีวิตเพื่อจะหนีจากสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมา ผมดันพลาดไปมาอย่างรุนแรง ตัวผมเชื่อมต่อกับบางส่วนของร่างกายเขา ขณะที่ผมกระเด็นออกมาจากเตียงแล้วหนีออกมาชั่วคราว ความหวาดกลัวกลืนกินและดูดกลืนผม ขณะที่เขาลุกขึ้นจากพูกที่เประเปื้อนแล้วเดินมาหาพร้อมสีหน้าบูดบึ้งถึงมึงทิ้งและแวตาทิ้งนิกาม

ผมคิดว่าได้ยินเสียงใครกำลังเรียกชื่อผมอยู่ และในหัวของผมก็กลับสนอลหม่านไปหมด *ทำไมเธอถึงมาอยู่ที่นี่* เธอต้องรีบหนีไป ไม่อย่างนั้นเขาจะทำร้ายเธอด้วย *ให้ตายเถอะ ห้ามทำร้ายใครด้วยอีกคนนะ* ความคิดฟั่นเฟือนในหัวของผมตะโกนบอกให้เธอหนีไป หนีไปให้ไกลๆ แต่ผมพูดอะไรไม่ออก ความหวาดกลัวก็กำพุดของผมไว้ในลาคอ

“โคลตัน”

ความหวาดผวาในหัวค่อยๆหลอมละลายและหายไปกับแสงละมุนยามเช้าในห้องนอนของผม ผมไม่แน่ใจว่าจะเชื่อภาพที่เห็นอยู่ตรงหน้าได้หรือเปล่า *เรื่องไหนคือเรื่องจริงกันแน่* ผมอายุสามสิบสองแล้ว แต่ก็รู้สึกเหมือนตัวเองยังแปดขวบอยู่ อากาศเย็นๆยามเช้าผสมเข้ากับประกายแวววาวจากเหนือที่โหกไปทั่วร่างเปลือยเปล่า แต่ความเย็นเยือกที่ผมรู้สึกนั้นอยู่ลึกลงไปถึงก้นบึ้งของจิตใจ และผมรู้ว่าต่อให้มีความร้อนขนาดไหนก็ไม่สามารถทำให้ผมอุ่นได้ ตัวผมเกร็งไปหมดจากความกลัวว่าจะถูกจู่โจมจนต้องใช้เวลาครู่หนึ่งเพื่อตั้งสติทำให้เชื่อว่าเขาไม่ได้อยู่ที่นั่นจริงๆ

ผมเบนสายตาออกมา ซีพจยังเต้นร่วอยู่ตามเส้นเลือดแล้วจึงประสานตาเข้ากับไรลี เธอนั่งอยู่บนเตียง ผ้าห่มสีฟ้าอ่อนกองอยู่ตรงเอวเปลือยเปล่าของเธอ และริมฝีปากของเธอยังเจอบวมจากการนอน ผมจ้องมองเธอพร้อมกับหวังว่านี่คือเรื่องจริง แต่ก็ไม่แน่ใจว่าผมควรจะเชื่อดีหรือเปล่า “ไอ้ตายละ” ผมหายใจออกอย่างสั้นๆ คลายมือที่กำแน่นออก และเอาฝ่ามือ

ญี่ปุ่นมาบนหน้าเพื่อพยายามลบเลือนฝันร้ายนี้ทิ้งไป ความสากจากหมวดเคราที่ผมรู้สึกได้ที่มีอย่างน่าพิสมัยนัก มันช่วยบอกว่าผมอยู่ที่นี้จริงๆ บอกว่าผมเป็นผู้ใหญ่แล้ว และเขาก็ไม่ได้อยู่ใกล้ๆ

บอกว่าเขาทำร้ายผมไม่ได้อีกต่อไป

“บ้าเอียะยะ!” ผมกัดฟันคำรามออกมาอีกครั้ง พยายามทำความเข้าใจกับเรื่องสับสนอลหม่านในหัว ผมปล่อยมือลงข้างตัวพอไรลีย์ยับ แล้วก็กลับมาตั้งสติได้เหมือนเดิมเมื่อเธอค่อยๆ เอื้อมมือขึ้นมาหวดที่ไหล่อีกด้านอย่างช้าๆ เธอโน้มหน้าด้วยความเจ็บปวด แต่แววตาของเธออัดแน่นไปด้วยความกังวลขณะที่ยังจับจ้องผม

นี่ผมทำร้ายเธอหรือเปล่า ให้อย่าตายสิ! ผมทำร้ายเธอ

นี่ไม่ใช่เรื่องจริง ประสบการณ์ของผมพลุ่งพล่าน สมองของผมโลดแล่นถ้านั้นเป็นเรื่องจริง และนี่ก็คือไรลีย์จริงๆ แล้วทำไมผมถึงยังได้กลิ่นเขาละ ทำไมผมยังรู้สึกถึงความสากจากหมวดเคราของเขาที่คอของผม ทำไมผมยังได้ยินเสียงคำรามอย่างเป็นสุขของเขา ทำไมผมยังรู้สึกถึงความเจ็บปวดอยู่ล่ะ

“ไรลีย์...ผม...”

ผมสาบานได้ว่ายังรู้สึกถึงรสชาติของเขาได้ในปากด้วย พระเจ้าช่วย

ท้องของผมปั่นป่วนจากความคิดนั้นและจากความทรงจำที่ผุดขึ้นมาในหัว “ขอเวลาผมหน่อย” ผมต้องไปห้องน้ำให้ทัน ต้องกำจัดรสชาตินั้นออกไปจากปากให้หมด

ผมเกือบไปไม่ถึงห้องน้ำ ล้มลุกคลุกคลานจนลงไปคุกเข่าอยู่กับพื้นขณะที่อาเจียนเอาความว่างเปล่าออกมาจากท้องลงสู่โถชักโครก ผมตัวลั่นจันทขณะทำทุกอย่างเพื่อลบล้างทุกร่องรอยของเขาออกไปจากร่างกายแม้ว่าร่องรอยเหล่านั้นจะมีอยู่แค่ในจิตใจก็ตาม ผมทรุดตัวพิงผนังห้องที่ปูด้วยไม้ความเย็นจากพื้นหินอ่อนปลอบประโลมผิวหนังที่ร้อนระอุของผม มือของผมลั่นระฆังขณะที่ใช้หลังมือเช็ดปาก ผมเอนหัวพิงผนังแล้วหลับตา พยายามกลบความทรงจำเหล่านั้นกลับไปซ่อนไว้เหมือนเดิม แต่ก็ไม่ได้ผล

สไปเดอร์แมน แบทแมน ซูเปอร์แมน ไร้ออนแมน

นี่มันเกิดเรื่องบ้าบออะไรขึ้น ผมไม่ได้ฝันเรื่องนั้นมากกว่าสิบห้าปีแล้ว
ทำไมถึงมาฝันเอาตอนนี้ล่ะ ทำไมถึง...ให้ตายเถอะ! ให้ตายเถอะ! ไรลี ไรลี
เห็นมัน ไรลียังรู้เรื่องฝันร้ายที่ผมไม่เคยยอมรับสารภาพ ฝันร้ายที่เต็มไปด้วย
เรื่องราวก่อนที่ผมเคยมีใครหน้าไหนได้รู้เห็น ผมพูดอะไรออกไปหรือเปล่า
เธอได้ยินอะไรหรือเปล่า ไม่ ไม่ ไม่! เธอจะรู้ไม่ได้

เธอจะอยู่ที่นั่นไม่ได้

ความอับอายไหลอาบไปทั่วตัวและเกาะแน่นอยู่ในลำคอ บีบให้ผมต้อง
หายใจลึกๆ เพื่อที่จะได้ไม่รู้สึกคลื่นไส้อีกครั้งถ้าเธอรู้เรื่องที่ผมทำ เรื่องที่เขา
บังคับให้ผมทำ เรื่องที่ผมทำโดยไม่พยายามดิ้นรนต่อสู้ เมื่อนั้นเธอก็จะรู้ว่า
ผมเป็นคนประเภทไหน เธอก็จะรู้ว่าผมเลวร้าย สกปรกและไม่มีค่าแค่ไหน
แล้วเธอก็จะรู้ว่าทำไมการรักใคร่สักคน และการได้รับความรักจากใครสักคน
เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้สำหรับผม ไม่มีวันเป็นไปได้เลย

ความหวาดกลัวที่ยังรากลึกอยู่ใต้เปลือกนอกของผม ความกลัวว่า
จะมีใครสักคนค้นพบความจริง มันได้ขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ และปะทุขึ้นมา
จนเกินขีดจำกัด

ให้ตายสิ อย่าเริ่มอีกรอบนะ ท้องไส้ผมปั่นป่วนอย่างแรง และเมื่อ
อาเจียนแห้งๆ เสร็จแล้ว ผมก็กดชักโครกและผืนยืนขึ้นมา เดินโซเซไปที่
อ่างล้างหน้าและใช้มือที่สั่นระริกบีบยาสีฟันออกมาก้อนพูนๆ ลงบนแปรง
สีฟันและจัดการแปรงฟันแรงๆ ผมหลับตาลง ตั้งใจจะกำจัดอารมณ์ความ
รู้สึกทิ้งไป พยายามนึกถึงสัมผัสจากมือของไรลีแทนที่จะเป็นสัมผัสจาก
ผู้หญิงอื่นๆ มากมายที่ผมเคยใช้อย่างไม่สะทกสะท้านตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา
เพื่อพยายามกลบเกลื่อนความหวาดผวาช้างในจิตใจ เพื่อลบล้างความทรงจำ
ทิ้งไป

เพื่อใช้ความสำนึกเป็นเครื่องมือฝังกลบความเจ็บปวด

“ให้ตายสิวะ!” มันไม่ได้ผล แม้ว่าผมจะแปรงฟันแรงๆ จนลิ้มรส
เพื่อนๆ ของเลือดที่ไหลซิบๆ ออกมาจากเหงือก ผมโยนแปรงสีฟันกระแทก
กับเคาน์เตอร์แรงๆ และใช้มือทั้งสองข้างรอน้ำแล้ววกขึ้นมาล้างหน้า ผม
จ้องไปที่เท้าของไรลีจากเงาสะท้อนในกระจกขณะที่เธอเดินเข้ามาในห้องน้ำ

ผมสุดท้อใจลึกๆ ตั้งใจจะไม่ยอมให้เธอเห็นผมในสภาพนี้เด็ดขาด เธอฉลาดเกินไป เธอเคยเจอประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องบ้านบ่อนี่มาเยอะ และผมยังไม่พร้อมที่จะเผยความลับที่น่าตกใจและเผชิญหน้ากับการซักไซ้ไล่เลียงอย่างละเอียดถี่ถ้วน

ไม่คิดว่าตัวเองจะมีวันพร้อมหรอก

ผมเช็ดหน้าด้วยผ้าเช็ดตัวและไม่แน่ใจว่าจะทำอะไรต่อดีตอนที่ผ้าเช็ดตัวตก ผมเงยหน้าขึ้นมองเธอ พระเจ้า เธอสวยอย่างไม่น่าเชื่อ เธอขโมยลมหายใจของผมไป เรียกว่าเปลือยเปล่าเผยออกมาได้เสียยืดยาวอยู่ของผม อายุโลเนอร์ที่ประอะเบื้อน ผมเผ้าที่พันกันยุ่งเหยิงจากการนอนและรอยย่นตรงแก้มจากหมอน ไม่ได้ทำให้ความน่าดึงดูดของเธอลดน้อยลงแต่อย่างใด แต่เพราะอะไรสักอย่าง มันเกือบจะเพิ่มความน่าดึงดูดให้เธอด้วยซ้ำ ทำให้เธอดูใสซื่อบริสุทธิ์และไกลเกินเอื้อม ผมไม่คู่ควร กับเธอ เธอมีค่ามากเกินไปที่จะมาอยู่กับคนอย่างผม เธอเข้ามาใกล้ผมเกินไปในตอนนั้น ใกล้กว่าใครๆ ทั้งหมดที่ผมเคยยอมให้ผ่านเข้ามา และมันทำให้ผมหวาดกลัว ผมไม่เคยยอมให้ใครเข้ามาใกล้ขนาดนี้ เพราะนั่นหมายความว่าความลับจะถูกเปิดเผยและความหลังจะถูกขุดคุ้ย

และเพราะมันหมายความว่าเราต้องการ ผมเคยแต่ต้องการแค่ตัวเอง ความต้องการคนอื่นมีแต่จะเจอความเจ็บปวดการถูกทอดทิ้ง ความหวาดกลัวที่เลวร้ายจนไม่สามารถอธิบายเป็นคำพูดได้ แต่ถึงกระนั้น *ผมก็ต้องการอะไรสักอย่างนี้* ทุกอนุวินาทีในร่างกายของผมอยากจะเดินไปหาเธอ ดึงตัวเธอมาไว้ อ้อมกอดและแนบติดกับตัวเธอเสียแต่วันนี้ อยากจะใช้ให้อุ่นจากผิวอันนุ่มนวลและเสียงถอนหายใจเบาๆ เพื่อช่วยบรรเทาความกดดันที่ขยายตัวอยู่ในอกของผม เพื่อลืมตัวเองทิ้งไปและจะได้ตามหาตัวเองเจออีกครั้งแม้ว่าจะเป็นเวลาแค่ชั่วขณะที่ และด้วยเหตุผลนั้นเพียงประการเดียว เธอจึงต้องออกไป แม้ว่าจะต้องการเธอมากเพียงใด แต่ผมก็ไม่สามารถ...ผมทำอย่างนี้กับเธอไม่ได้ หรือกับตัวผมเอง กับชีวิตและวิธีการรับมือที่สร้างขึ้นมามาอย่างระมัดระวังของผม

ผมอยู่ตัวคนเดียวดีกว่า เพราะการอยู่ตัวคนเดียวทำให้ผมรู้ว่า

คาดหวังอะไร ผมสามารถวางแผนและบรรเทาปัญหายุ่งยากล่วงหน้าได้ให้ตายสิ! ผมจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร จะปลุกใส่ผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ผมคิดว่าจะยอมให้เข้ามาในชีวิตผมจริงๆ ได้อย่างไร

ยอมเสียเธอตอนนี้ดีกว่าหลังจากนี้ ตอนที่เธอหนีไปหลังจากรู้ความจริงแล้ว

ผมหายใจลึกๆ เพื่อรวบรวมสติและสบตาเธอ อารมณ์ความรู้สึกมากมายเวียนวนอยู่ในนัยน์ตาสีม่วงคู่นั้น แต่ว่าความเวทนาในแววตาของเธอนั้นแหละที่ทำให้ผมฉุนเฉียว ทำให้ผมยึดเหนี่ยวมันไว้และใช้มันเป็นข้ออ้างแยๆ สำหรับสิ่งที่กำลังจะทำ ผมเห็นแววตาเช่นนั้นมาหลายต่อหลายครั้งในชีวิต และไม่มีอะไรอื่นที่จะทำให้ผมหงุดหงิดไปมากกว่านี้อีกแล้ว ผมไม่ใช่เคลสการกุศล และไม่ต้องการความเวทนาบ่าบคอแตกของใคร

โดยเฉพาะของเธอ

เธอเรียกชื่อผมด้วยเสียงแหบเสน่ห์แบบเช็กซ์โฟนของเธอ และผมก็เกือบจะใจอ่อน

“อย่า ไรลี คุณกลับไปได้แล้ว”

“โคลตัน” สายตาของเธอสำรวจแววตาของผมพร้อมกับถามคำถามมากมาย ทว่าไม่มีคำพูดสักคำหลุดออกมาจากปากเธอ

“ไปซะ ไรลี ผมไม่ต้องการให้คุณอยู่ที่นั่น” เธอหน้าซีดเมื่อได้ยินคำพูดของผม ผมเลื่อนสายตาลงไปมองตามใบหน้าของเธอ และเห็นริมฝีปากล่างของเธอสั่นไหว ผมกัดปากด้านในในขณะที่ท้องไส้ของผมปั่นป่วนและรู้สึกเหมือนกับว่าจะคลื่นไส้อีกครั้ง

“ฉันแค่อยากช่วย...”

ผมสะดุ้งอยู่ข้างในเมื่อได้ยินน้ำเสียงแตกพร่าของเธอ และรู้สึกเกลียดตัวเองสำหรับความเจ็บปวดตรวดร้าวที่ผมรู้ว่าตัวเองกำลังจะทำให้เธอรู้สึก แต่เธอต้องรู้แหละเกินจนผมรู้ว่าเธอจะไม่วันจากไปโดยไม่โต้แย้ง เธอก้าวเข้ามาใกล้ก้าวหนึ่ง และผมก็ขบฟันแน่นเป็นการโต้ตอบ ถ้าเธอจะต้องตัวผม ถ้าผมรู้สึกถึงสัมผัสจากปลายนิ้วของเธอที่ตัว ผมคงจะต้องยอมแพ้

“ออกไป!” ผมแผดเสียง สายตาเธอเลื้อยกลับขึ้นมาสบตาผม ความ

ข้อใจผุดขึ้นมาในแวตตาเธอ แต่ผมก็สัมผัสได้ถึงความตั้งใจแน่วแน่ของเธอ ที่จะปลอบโยนผม “ไปให้พ้น ไรลี! ผมไม่ต้องการให้คุณอยู่ที่นี้! ไปซะ!”

นัยน์ตาของเธอเบิกกว้างขณะที่เธอขบกรามไว้เพื่อไม่ให้ปากของตัวเอง ลั่น “คุณไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นแน่ๆ”

น้ำเสียงแน่วแน่ของเธอกระทบโสตประสาทของผม บาดลึกลงไปและ ฉีกชิ้นส่วนภายในซึ่งผมไม่รู้มาก่อนว่ามีอยู่ออกเป็นชิ้นๆ ผมรู้สึกเจ็บปวด แสบสาหัสที่ต้องมองดูตัวเองทำร้ายเธอ มองดูว่าเธอพยายามทนยืนอยู่ตรงนี้ และฟังถ้อยคำที่ผมด่าทอเธอ เพื่อที่จะได้แน่ใจว่าผมไม่เป็นอะไร เธอได้พิสูจน์ ให้เห็นอย่างชัดเจนแจ่มแจ้งแล้วในช่วงเวลานี้ว่าเธอเป็นนักบุญจริงๆ ส่วนผม ก็เป็นคนบาปอย่างแน่นอน

ให้มันได้อย่างนี้สิวะ!

ผมจะต้องทำลายเธอด้วยคำโกหกเหลวไหลพวกนั้น เพื่อให้เธอไป จากที่นี่ เพื่อปกป้องตัวผมจากการต้องขอโทษและการจู่โจมเธอไว้ที่นี่ ปกป้อง ตัวผมจากการยอมเปิดใจให้กับทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมเคยป้องกันตัวเองจากมัน มาโดยตลอด

“ผมหมายความว่าอย่างนั้นแหละ!” ผมตะคอกใส่พร้อมกับเขวี้ยง ผ้าเช็ดตัวในมือออกไปด้วยความไม่พอใจ จนมันไปชนแจกันทรงขวดตั้งเงา ตกกระแทกพื้น คางของเธอเชิดกลับขึ้นมาขณะที่จ้องมองผม *ไปซะ ไรลี! ทำให้เรื่องนี้ง่ายขึ้นสำหรับเราทั้งคู่เถอะนะ!* แต่เธอกลับไม่ละสายตาไปจาก ผมเลย ผมก้าวเข้าไปใกล้อีกก้าว พยายามทำสีหน้าขมขื่นมากที่สุดเท่าที่จะ ทำได้ เพื่อให้เธอจากไป

“ผมอับคุณ ไรลี และตอนนี้ผมพอแล้ว! ผมบอกคุณแล้วว่าผมมีดี แค่นั้นแหละ คนสวย...”

น้ำตาหยดแรกไหลลงมาอาบแก้มของเธอ และผมต้องพยายามฝืน ตัวเองให้หายใจปกติไม่สั่นไหวเพื่อแก่งัดทำเหมือนว่าตัวเองไม่รู้สึกละไร แต่ ความบอบช้ำในดวงตาสีม่วงคู่นั้นทำให้ผมเจ็บปวดแสบสาหัส เธอต้องไป *เดี๋ยวนี้เลยด้วย!* ผมหยิบกระเป๋ของเธอจากบนเคาน์เตอร์แล้วดันใส่อกเธอ อย่างแรง ถอยตัวหนีเมื่อเห็นเธอผงะไปข้างหลังจากแรงที่ผมใช้ การต้อง

เอามือแตะตัวเธอเช่นนี้ทำให้ท้องไส้ผมยิ่งปั่นป่วนเข้าไปใหญ่

“ไป!” ผมคำรามพร้อมกำมือแน่นเพื่อห้ามไม่ให้ตัวเองเอื้อมมือออกไปสัมผัสเธอ “ผมเบื่อกับเธอแล้ว คุณไม่เห็นหรือไง คุณบรรลุป้าหมายแล้วนี่ ได้โอกาสสนุกกับผมแล้วไง ตอนนี้อยากพอแล้ว ไปให้พ้น!”

เธอมองผมเป็นครั้งสุดท้าย ดวงตาที่มีน้ำตาคลอเบ้ายังพยายามสำรวจแววตาของผมอย่างเงิบๆ ด้วยความเข้มแข็งก่อนเสียงสะท้อนจะดังออกมาจากปากของเธอ เธอหันหลังกลับและเดินโซเซออกไปจากห้อง ขณะที่ผมยืนตัวเองไว้ตรงวงกบประตูและยืนอยู่อย่างนั้น หัวใจผมเต้นรัวอยู่ในอก หัวผมปวดตื้อๆ และนิ้วผมไปหมดจากการจับวงกบประตูไว้แน่นเพื่อห้ามไม่ให้ตัวเองตามเธอไป พอได้ยินเสียงประตูหน้าบ้านกระแทกปิด ผมจึงถอนหายใจออกมาอย่างสิ้นเครือ

นี่ผมเพิ่งทำบ้าอะไรไปนะ

ภาพต่างๆ จากในความฝันของผมผุดขึ้นมาอีกครั้ง และมันเป็นเรื่องย่ำเตือนเพียงอย่างเดียวที่ผมต้องการ ทุกสิ่งทุกอย่างประดังขึ้นมาในหัวในช่วงพริบตา ขณะที่ผมเดินโซเซไปที่ฝักบัวและเปิดน้ำให้ร้อนเกินกว่าที่ตัวเองจะทนได้ ผมหิบบสบู่มาถูตัวแรงๆ พยายามที่จะลบล้างความรู้สึกและสัมผัสที่ยังหลงเหลืออยู่จากมือของเขabenตัวผม พยายามชำระล้างความเจ็บปวดข้างในจากความทรงจำเกี่ยวกับตัวเขาและจากการพลัดไส้ออกไปเมื่อสบู่หมดก้อน ผมจึงหันไปหยิบขวดสบู่เหลวและเทมันลงบนตัวจนหมดขวดและเริ่มถูตัวอีกรอบ มือของผมลนลานไปหมด ตัวผมส่ายไปทุกส่วน แต่ก็ยังรู้สึกตัวเองไม่สะอาดพอ

เสียงสะท้อนแรกทำให้ผมประหลาดใจอย่างยิ่งยามที่มันหลุดออกมาจากปาก ให้ตายเถอะ! ผมไม่รู้จะให้ เด็กดีไม่รู้จะให้ แก้วลูกแก้วแม่ ไหลของผมสิ้นระริกขณะที่ผมพยายามห้ามมันไว้ แต่ทุกอารมณ์ความรู้สึกความทรงจำทุกเลี้ยวทุกตอน และการได้เห็นความเจ็บปวดทุกองศาในดวงตาของโรลี ทุกสิ่งทุกอย่างในช่วงไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมามันมากเกินไป ทานบเปิดออกและผมก็ต้านทานต่อไปไม่ได้แล้ว

1

ขณะที่อาการสะอื้น

จนทำให้ตัวฉันสั่นเล็กน้อยๆทุเลาลง อาการเจ็บแปลบที่หัวเข่าก็ช่วยพาฉันกลับมาสู่สภาวะปัจจุบัน ฉันเพิ่งรู้ว่ากำลังคุกเข่าอยู่บนหินกรวดปูพื้นเนื้อหยาบตรงทางเข้าบ้านของโคลตัน โดยไม่ได้ใส่อะไรนอกจากเสื้อยืดของเขา ไม่ได้ใส่รองเท้า ไม่ได้ใส่กางเกง ไม่มีรถ

และมือถือของฉันก็ยังอยู่ข้างในบ้านบนเคาน์เตอร์ในห้องน้ำด้วย

ฉันส่ายหน้าขณะที่ความเจ็บปวดและความอับอายขายหน้าเปิดทางให้ความโกรธเข้ามาแทนที่ ฉันหายจากอาการช็อกในระยะเริ่มแรกที่เกิดจากคำพูดของเขา และตอนนี้ฉันก็อยากให้เขาได้ฟังความเห็นของฉันบ้าง เขาจะมาทำกับฉันหรือพูดกับฉันแบบนี้ไม่ได้ ด้วยอะดรีนาลินที่สูบฉีดขึ้นมากะทันหัน ฉันยืนตัวเองขึ้นจากพื้นแล้วกระซอกประตูหน้าบ้านให้เปิดออก มันกระแทกกับผนังดังปัง

เขาอาจจะจับกับฉันแล้วก็จริง แต่ฉันนั้นยังไม่ได้พูดในส่วนของฉันเลย มีความรู้สึกมากมายสับสนปนเปอยู่ในหัวและฉันอาจจะไม่มีโอกาสได้พูดมันออกมาอีกเป็นครั้งที่สอง และความเสียดายคือสิ่งหนึ่งที่ฉันไม่อยากเพิ่มเข้ามาในรายการของสิ่งที่จะรู้สึกผิดด้วย

ฉันก้าวขึ้นบันไดทีละสองขั้น และเพิ่งจะตระหนักว่าตัวเองใส่เสื้อผ้าน้อยแค่ไหนก็ตอนที่อากาศเย็นยามเช้าทะลุผ่านเสื้อเข้ามาโดนผิวหนังเปลือย

เปล่าของฉัน ผิวเนื้อที่บวมหน้อยๆ และปวดเมื่อยจากการเอาใจใส่อย่างละเอียดเกินไปของโคลตัน บวกกับฝีมือที่ชำรุดของเขาตลอดหลายรอบที่เรา่วมรักกันเมื่อคืนนี้ ความรู้สึกเจ็บเติมความโศกเศร้าอย่างเจ็บปวดลงไป ในเพลิงโทสะที่ลุกโชนของฉัน แบกซ์เตอร์ต้อนรับฉันด้วยการกระดิกหาง ขณะที่ฉันเดินเข้าไปในห้องนอนและได้ยินเสียงของน้ำจากฝักบัวโปรยปรายกระหน่ำพื้น เปลวไฟไหลเวียนไปทั่วเส้นเลือดของฉันขณะที่คำพูดของเขาดังขึ้นขึ้นมาในหัว แต่ละคำทาบถมฉันให้จมลงเรื่อยๆ แต่ละคำแปรเปลี่ยนจากความเจ็บปวดเป็นความอับอายและกลายเป็นความโกรธแค้นในที่สุด ฉันตรงไปยังเป้าหมายแล้วโยนกระเป๋าลงอย่างไม่ใส่ใจ บนเคาน์เตอร์ข้างๆ ที่มีมือถือของตัวเองวางอยู่

ฉันก้าวยาวๆ ด้วยความโมโหเข้าไปในตู้อาบน้ำและพร้อมจะพ่นพิษออกมาใส่เขา เพื่อจะบอกว่าฉันไม่แคร์ว่าเขาจะเป็นใครใหญ่โตมาจากไหนในวงสังคม และผู้ชายที่ประกาศตัวว่าเหลวแหลกอย่างเขาก็ไม่คู่ควรกับผู้หญิงดีๆ อย่างฉัน ฉันเอื้อมตัวผ่านประตูโค้งของตู้อาบน้ำเข้าไป แล้วก็หยุดยืนแข็งที่อยู่อยุตรงนั้น พุดอะไรไม่ออก

โคลตันยืนอยู่ในตู้อาบน้ำและใช้มือทั้งสองข้างยันผนังไว้ น้ำไหลเป็นทางเรื่อยลงไปตามไหล่ของเขา มันย่อยลงข้างล่างและหายลงไปตามใน หัวเขตกห้อยลงมาข้างหน้า ไรซ์วิตและเรียวแรง ตาของเขาปิดแน่น ท่าทางของเขาที่เป็นเอกลักษณ์และมักจะดูขึงขังอยู่เสมอซึ่งฉันสังเกตเห็นนั้นกลับสูญหายไป ผู้ชายสุดมันและเข้มแข็งที่ฉันรู้จักไม่ได้อยู่ที่นั่น หายไปไม่มีเหลือ

ความคิดแรกที่ผุดขึ้นมาในหัวของฉันคือ สมน้ำหน้าแล้ว เขาควรจะเสียใจและสำนึกผิดในสิ่งที่เขาทำกับฉันและสำหรับสิ่งเลวร้ายต่างๆ ที่เขาพูดออกมา ไม่ว่าเขาจะเหลวสลายแค่ไหน มันก็ไม่สามารถจะมาทดแทนความเจ็บปวดตรวดร้าวที่เขาเป็นคนก่อขึ้นจากคำพูดของเขาหรือจากการผลักใส่ใส่ส่งฉันให้ออกไปได้ ฉันกำมือไว้ตรงข้างลำตัว และทำสงครามอยู่ในหัวว่าควรจะทำอะไรต่อไปดี เพราะว่าตอนนี้แม้ว่าฉันจะอยู่ที่นั่นแต่ก็เหมือนกับตัวเองกำลังหลงทาง ฉันใช้เวลาคิดครุ่นหนึ่งและตัดสินใจที่จะจากไปโดยไม่ให้เขารู้ตัว ตั้งใจจะเรียกแท็กซี่และเดินออกไปโดยไม่พุดอะไรสักคำ แต่ทันทีที่

ถอยหลังออกมาก้าวหนึ่ง เสียงสะท้อนบีบคั้นใจก็ถูกเค้นออกมาจากปากของ โคลตันและเขาก็สิ้นเติมไปทั้งตัว เสียงร้องโหยหวนของเขาฟังดูเหมือน จะขาดใจราวกับว่าเขาต้องใช้แรงทุกอย่างที่มีเพื่อควบคุมตัวเองไว้

ฉันตัวแข็งทื่อพอได้ยินเสียงนั้น พอได้เห็นผู้ชายแข็งแรงกำยำคนนั้น เสียศูนย์ ฉันถึงได้รู้ว่าความรวดเร็วที่ฉกร่างเขาออกเป็นชิ้นๆ นั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องบางอย่างที่ใหญ่โตกว่าเรื่องที่เราสองคนพูดกัน และในเวลานี้เอง การที่ได้เป็นพยานรับรู้ความทุกข์ทรมานของเขาก็ทำให้ฉันได้ตระหนักว่า ความเจ็บปวดของคนเรามีสารพัดรูปแบบและมีสารพันความหมายซ่อนอยู่ในคำพูดแสนเรียบง่ายเพียงหนึ่งคำ

หัวใจของฉันรวดราวทั้งจากความเสียใจและความอับอายที่โคลตัน เป็นคนทำร้ายฉันด้วยคำพูดของเขา รวมถึงจากการยอมเปิดใจตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา แต่กลับโดนฉีกเป็นเสี่ยงๆ ด้วยความโหดร้ายเช่นนั้น

หัวของฉันปวดตบๆ จากการรับรู้ว่ามีเรื่องมากมายเหลือเกินเกิดขึ้น สิ่งต่างๆ ที่ฉันน่าจะสังเกตเห็นจากการฝึกมาอย่างดีแต่ฉันกลับหน้ามืดตามัว เพราะเขา จนการอยู่ใกล้ๆ เขา คำพูดของเขา และการกระทำของเขาทำให้ ฉันไม่ทันได้สนใจอย่างละเอียด

ฉันมองเห็นแต่ต้นไม้ แต่มองไม่เห็นป่า¹

จิตใจของฉันร้าวระทมที่ต้องเห็นโคลตันต่อสู้อย่างไร้หนทางกับปีศาจ ที่คอยตามหลอกหลอนเขาในยามตื่นและตามไปถึงในฝันเพื่อทรมานเขา ในยามหลับ

ร่างกายของฉันร้าวราน อยากจะไปหาเขาและช่วยปลดปล่อยไม่ทางใด ก็ทางหนึ่งเพื่อพยายามลบล้างความเจ็บปวดที่ปีศาจได้สร้างขึ้น เพื่อจะได้ เอามือลูบไล้ลอบประโลมและขจัดความทรงจำที่เขาคิดว่าตัวเองจะไม่มีวัน หนีจากมันได้ ความทรงจำที่เขาคิดว่าจะไม่วันเยียวยาวให้หายได้

ศักดิ์ศรีของฉันร้าวระบมจากความต้องการที่จะยืนกรานในสิ่งที่ฉันเชื่อ

¹ Not see the forest for the trees เป็นสำนวน แปลว่า สนใจแต่รายละเอียดเล็กน้อย จนมองไม่เห็นภาพรวมของปัญหา

ดื้อดึง และซื่อสัตย์กับตัวเอง ด้วยการไม่มีวันเดินกลับไปหาใครก็ตามที่ทำกับฉันอย่างที่เขาคำ

ฉันอยู่ในสภาวะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกเพราะไม่แน่ใจว่าฉันควรเลือกรับฟังทางไหนดี โคลตันแค้นเสียงสะอื้นให้แสนบีบคั้นใจออกมาอีกระลอกตัวของเขาลั่นทมอย่างรุนแรง ใบหน้าของยัยยู่ยี่ ความเจ็บปวดของเขาปรากฏออกมาอย่างเห็นได้ชัด

ความขัดแย้งในตัวเองของฉันว่าจะทำอะไรต่อไปดีแทบจะไม่มีเหลืออยู่ เพราะฉันไม่สามารถปฏิเสธความจริงที่ว่า ไม่ว่าเขาจะยอมรับหรือไม่ เขาก็ต้องการใครสักคนในตอนนี้ เขาต้องการฉัน คำพูดแสนโหดร้ายทุกถ้อยคำของเขาที่ก่นด่าฉันสลวยหายไปจนสิ้นพอนฉันได้เห็นผู้ชายของฉันแหลกลสลายเช่นนี้ พวกมันจางหายไปอยู่ที่อื่น รอเวลาจะถูกหยิบยกมาคุยกันทีหลังได้ การฝึกฝนมานานหลายปีได้สอนให้ฉันมีความอดทนก็จริง แต่มันก็สอนให้ฉันรู้ด้วยว่าเมื่อไหร่สมควรจะทำอะไรต่อไป และคราวนี้ฉันจะไม่พลาดสัญญาณเหล่านั้น

ฉันไม่เคยทอดทิ้งคนที่ต้องการความช่วยเหลือได้อยู่แล้ว โดยเฉพาะเด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ และภาพของโคลตันที่สิ้นสภาพและหมดหนทางคือทั้งหมดที่ฉันเห็นที่นั่น เด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ ที่ถูกทำลายจนป็นปีผู้ทำให้หัวใจของฉันแหลกลสลายนั้น กำลังทำให้หัวใจฉันแตกเป็นเสี่ยง ๆ อยู่ในตอนนี้ และถึงจะรู้ว่าการอยู่ที่นี่จะเป็นการฆ่าตัวตายทางอ้อม ฉันก็ไม่อาจทำใจเดินจากไปได้ ไม่สามารถรักษาหัวใจของตัวเองด้วยความทุกข์ของคนอื่น

ฉันรู้ว่าถ้าตัวเองเห็นคนอื่นตัดสินใจแบบนี้ ฉันจะบอกว่าเขาช่างโง่ สิ้นดีที่เดินกลับเข้ามาในบ้าน จะถามว่าเขายังสติดีหรือเปล่าและบอกไปว่าเขาสมควรโดนอย่างนั้นแล้ว แต่มันเป็นเรื่องง่ายที่จะตัดสินใจเรื่องราวโดยมองจากภายนอกเข้ามา แต่คุณไม่มีวันรู้หรอกว่าการตัดสินใจของคุณจะเป็นเช่นไร ถ้าคุณไม่ได้อยู่ในสถานการณ์นั้นด้วยตัวเอง

แต่ตอนนี้ฉันตกอยู่ในสถานการณ์นั้นเสียเองและการตัดสินใจครั้งนี้ก็เป็นไปตามธรรมชาติ และฉันมุ่งมั่นที่จะเดินหน้าต่อไป ในขณะที่คนส่วนมากจะถอยหลังกลับเพื่อจะได้ไม่ต้องตัดสินใจอะไร

ฉันขยับตัวไปตามสัญชาตญาณและค่อยๆ ก้าวเข้าไปในตู้อบน้ำอย่างระมัดระวัง เต็มใจที่จะก้าวเข้าไปสู่การฆ่าตัวตายทางอ้อม เขายืนอยู่ใต้ฝักบัวแบบเรนชาวเออร์ชขนาดใหญ่ตัวหนึ่งจากทั้งหมดสองตัว ขณะที่หัวเจ็ตน้ำไม่ถวนที่ฝังอยู่ในผนังหินพ่นน้ำออกมาเป็นแนวเรียงลงไปตามร่างของเขา มีม่านแบบฝังติดยาวตลอดแนวผนังด้านหนึ่ง ขวดผลิตภัณฑ์อาบน้ำมากมายถูกดันไปรวมกันไว้ที่อีกมุมหนึ่ง ถ้าอยู่ในสถานการณ์อื่น ฉันคงตกใจจนอ้าปากค้างที่ได้เห็นตู้อบน้ำอสังการแบบนี้ และความคิดที่จะยืนอยู่ในนี้เป็นชั่วโมงๆ คงจะผุดขึ้นมาในหัวฉัน

แต่ไม่ใช่ตอนนี้

โคลตันนั้นดูสง่างามทางร่างกายแต่แปลกแยกทางอารมณ์ ภาพในตอนที่เขายืนอยู่ตรงนั้นพร้อมกับน้ำที่ไหลเป็นทางลงมาตามแนวสลักเสลาของสรีระเขาตาโถมความโศกเศร้าใส่ฉันเต็มๆ ความทุกข์ทรมานที่แผ่ออกมาจากตัวเขาเป็นระลอกๆ นั้นเด่นชัดจนฉันรู้สึกได้ถึงน้ำหนักที่หนักอึ้งของมัน ยามฉันเดินเข้าไปหาเขา ฉันยืนฟังผนังข้างๆ กับตรงที่เขาใช้มือยันไว้ ใอน้ำร้อนๆ ที่ระเหยออกมาจากตัวเขาทำให้ผิวฉันคันยิบๆ ความลึกลับใจผุดขึ้นมาอีกครั้งขณะที่ฉันยื่นมือออกไปจะสัมผัสเขา แต่แล้วก็หดมือกลับมาเพราะไม่อยากทำให้เขาตกใจเนื่องจากเขาอยู่ในสภาวะที่เปราะบางอยู่แล้ว

หลังจากเวลาผ่านไปสักครู่ โคลตันก็เงยหน้าขึ้นมาแล้วลืมตาขึ้น เขาอุทานเมื่อเห็นฉันยืนอยู่ตรงหน้า ความตกใจ ความอับอาย และความเสียใจแวบขึ้นมาชั่วขณะในแววตา ก่อนที่เขาจะก้มลงมองพื้นแวบหนึ่ง พอเขาเงยหน้าขึ้นมามองฉันอีกครั้ง ความเจ็บปวดแบบไม่มีอะไรปิดบังที่ฉันเข้าใจอย่างลึกซึ้งก็ต้อนฉันจนพุดอะไรไม่ออก

เรายืนอยู่อย่างนั้น ไม่เคลื่อนไหวไปไหน ไม่เอื้อนเอ่ยคำใดๆ ได้แต่จ้องมองกันและกันลงไปยังกันบึ้งของจิตใจซึ่งไม่เคยได้เห็นมาก่อนอยู่ครู่หนึ่ง คำพูดโต้ตอบที่ปราศจากเสียงของเราแม้จะไม่ได้ช่วยแก้ไขสิ่งใด แต่ก็อธิบายอะไรได้มากมาย

“ผมขอโทษจริงๆ” เขาพุดขึ้นมาในที่สุดด้วยเสียงกระซิบที่ขาดเป็นช่วงๆ ก่อนที่จะก้มลงมองพื้นแล้วดันตัวเองจากผนัง เขาเซถอยหลังและทรุดตัว

ลงบนม้านั่ง จากนั้นฉันก็ไม่สามารถห้ามตัวเองไว้ได้อีกต่อไป ฉันเดินไปสองสามก้าวข้ามไปอีกฝั่งของตู้อาบน้ำและใช้ตัวแทรกให้ขาของเขาทางออกแล้วจึงไปยืนอยู่ระหว่างขาของเขา ก่อนที่จะหันได้เอื้อมมือไปหา จู่ๆ เขาก็โผล่เข้ามาใช้มือขยำเนื้อตรงสะโพกของฉันไว้แล้วรวบตัวฉันไปหา เขาหาทางสอดมือเข้าไปใต้เสื้อของฉันที่ตอนนั้นเปียกโชกไปหมดแล้วลูบมือขึ้นไปตามลำตัวพร้อมดึงเสื้อขึ้นไปด้วย จนกระทั่งฉันยกแขนไว้เหนือหัวแล้วถอดมันออก ฉันโยนเสื้อทิ้งไปด้านหลังอย่างไม่ใส่ใจ แล้วมันก็หล่นลงบนพื้นกระเบื้องดังแปะ ทันทีที่ฉันเปลี่ยนเปล้า เขาก็โอบกอดฉันไว้แล้วรัดตัวฉันจนแนบติดกับตัวเขา เขายังนั่งอยู่ในขณะที่ฉันยืน แก้มของเขาแนบอยู่ตรงท้องของฉันและท่อนแขนของเขาก็รัดฉันไว้จนแน่นราวกับคีมหนีบ

ฉันเอามือโอบหัวของเขาไว้และกอดเขาอยู่อย่างนั้น รู้สึกได้ถึงร่างกายที่สั่นเทิ้มของเขาจากอารมณ์ความรู้สึกที่ท่วมท้นในตัว ฉันรู้สึกว่าจะช่วยอะไรเขาไม่ได้ ไม่แน่ใจว่าสมควรจะพูดหรือทำอะไรดีกับคนที่ปิดกั้นอารมณ์ของตัวเองทิ้งไป ถ้าเป็นเด็กฉันยังสามารถรับมือได้ แต่สำหรับผู้ใหญ่แล้วนั้นมันมีขีดจำกัดอยู่ และถ้าฉันเกิดก้าวข้ามขีดจำกัดนั้นกับโคลตันขึ้นมา ฉันก็ไม่มั่นใจว่าเขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไร

ฉันค่อยๆ เอามือลูบผมที่เปียกชื้นของเขอย่างอ่อนโยน พยายามที่จะปลอบประโลมเขาให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ปลายนิ้วพยายามจะแสดงออกถึงคำพูดที่เขาไม่อยากจะยินจากปากฉัน การกระทำเช่นนี้ช่วยปลอบโยนฉันได้มากเท่ากับที่ฉันเชื่อมั่นว่ามันช่วยปลอบโยนเขา ในช่วงเวลานี้สมองของฉันทำงานและเริ่มไหลลื่น พอปราศจากคำพูดที่แสนด้านชาของเขาแล้วนั้น ฉันถึงได้มีโอกาสตีความสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใต้พิชรัยที่โคลตันพ่นออกมา การผลักไสฉันออกไป และการพูดจาที่มั่วแฉะ เขาทำทุกอย่างเพื่อให้ฉันจากไปเพื่อที่จะได้ไม่ต้องเห็นเขาแหลกสลาย และเพื่อตอกย้ำจุดยืนของตัวเองว่าเขาไม่ต้องการใครหน้าไหนทั้งนั้น

นี่คือสิ่งที่ฉันทำเป็นอาชีพ แต่ฉันกลับมองไม่เห็นสัญญาณพวกนี้ทั้งหมด ความรักและความเจ็บปวดลบล้างการฝึกฝนของฉันจนหมดสิ้น ฉันหลับตาแน่นและทำหน้าตัวเองในใจแม้จะรู้ว่าฉันคงไม่สามารถจัดการรับมือกับมันได้

ต่างออกไปจากนี้เท่าใดนัก เขาคงไม่ปล่อยให้ฉันทำเช่นนั้นเพราะเขาเป็นผู้ชายที่เคยชินกับการอยู่ตัวคนเดียว จัดการกับปีศาจในตัวเอง ปิดกั้นโลกภายนอก และเฝ้ารอเรื่องเลวร้ายที่จะเกิดตามมาอยู่ตลอดเวลา

เฝ้ารอให้ทุกคนทิ้งเขาไปอยู่ตลอดเวลา

เวลาผ่านไป เสียงเดียวที่ได้ยินคือเสียงของน้ำจากฝักบัวที่กระเซ็นลงมากระทบกับพื้นหิน ในที่สุดโคลตันก็หันหน้ามาแล้วพองหน้าผากของเขา พักไว้ตรงหน้าห้องของฉัน นี่เป็นอาภัพกิริยาที่ใกล้ชิดจนน่าตกใจซึ่งทำให้ใจฉันเต้นแรง เขาเกลือกหน้าแนบกับลำตัวฉัน แล้วหลังจากนั้นจู่ๆ เขาก็จวบลงตรงรอยแผลเป็นเส้นยาวที่หน้าท้องของฉันโดยที่ฉันไม่ทันตั้งตัว “ผมขอโทษที่ทำให้ร้ายคุณ” เขาพึมพำดังกว่าเสียงน้ำเพียงนิดเดียว “ผมเสียใจจริงๆ สำหรับทุกอย่าง”

และฉันรู้ดีว่าคำขอโทษของเขามีไว้สำหรับเรื่องบางอย่างที่นอกเหนือจากคำพูดที่มั่วแฉะและวิธีการอันโหดร้ายที่เขาผลักไสไล่ส่งฉันไป มันมีไว้สำหรับเรื่องบางอย่างซึ่งเกินกว่าที่ฉันจะเข้าใจได้ น้ำเสียงอมทุกข์ของเขาช่างน่าสลดใจ ทว่าหัวใจของฉันกลับเต้นรัวและพองโตเมื่อได้ยินคำพูดของเขา

ฉันโน้มตัวลงมาและประทับริมฝีปากลงที่กระหม่อมเขา จวบค้ำไว้ อย่างนั้นเหมือนแม่จูบลูกเหมือนที่ฉันจูบเด็กๆ ของฉัน “ผมขอโทษจริงๆ ที่ทำให้คุณพลอยโดนทำร้ายไปด้วย”

โคลตันส่งเสียงร้องแส่นบีบคั้นออกมา และยื่นมือมาจับใบหน้าของฉัน ดึงลงมาใกล้หน้าของเขา แค่วิวัดใจปากของเขาก็ประกบกับปากของฉันและดูดกลืนจิตใจของฉันไปด้วยการจูบ ปากชนกับปาก และลิ้นเกี่ยวกระหวัดกับลิ้น ความปรารถนาค่อยๆ ประทุเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ความแหว่อนกลืนกินเราทั้งสองคน ฉันย่อตัวลงจนเข้าพียงอยู่ที่ต้นขาด้านในของเขาบนม้านั่งขณะที่ปากของเขาบดขยี้ปากฉัน จับจงเป็นเจ้าของตัวฉัน

เขายกมือที่สั่นระริกขึ้นมาประคองหน้าฉัน “ได้โปรด ผมต้องการคุณไว้สิ” เขาอ่อนน้อมอย่างกระหืดกระหอบ น้ำเสียงที่พูดออกมาตืดๆ ขัดๆ “ผมอยากจะสัมผัสตัวคุณด้วยตัวของผม” เขาปกป้องศาการจูบ มือของเขาประคองหัวของฉัน เกาะกุมฉันไว้ “ผมอยากจะเข้าไปในตัวคุณ”

ฉันลืมนรสความปรารถนาของเขาได้และรู้สึกถึงความต้องการอย่าง
ล้นเหลือจากสัมผัสที่คลุ้มคลั่งของเขา ฉันคว้าซีกหน้าด้านข้างของเขาไว้และ
ถอนจูบออก เพื่อที่เวลาเขาลืมนตาขึ้นมาสบตากับฉัน เขาจะได้เห็นความบริสุทธิ์
ใจในแวตาทาขณะที่ฉันเอ่ยคำต่อไปออกมา “นั่นก็จัดการฉันอย่างที่คุณต้องการ
เลย โคลตัน”

ฉันรู้สึกได้ถึงกลิ่นเนื้อที่เต็นตบๆบริเวณกรามของเขาที่อยู่ใต้ฝ่ามือ
ขณะที่เขาจ้องมองฉัน ความลึกลับใจในแวตาทาของเขาทำให้ฉันตกใจ ผู้ชาย
ของฉันที่แสนจะเยอหยิ่งและมั่นใจในตัวเองสุดๆไม่เคยจะลึกลับใจเลยเมื่อ
มันเป็นเรื่องทางกายระหว่างเรา พอฉันลองขบคิดถึงสิ่งที่น่าจะเป็นต้นเหตุให้
เขาแสดงออกแบบนี้ ฉันก็รู้สึกพริ้งพริ้วขึ้นมาทันที แต่ก็สลัดความคิดนั้น
ออกไปจากหัวแล้วค่อยเอามาคิดอีกทีภายหลัง

โคลตันต้องการฉันเดี๋ยวนี้

ฉันเลื่อนมือข้างหนึ่งลงไปก้นท่อนเนื้อของเขาที่แข็งชูชัน แล้วจับมัน
มาจ่อที่หน้าช่องทางของฉัน เสียงหายใจลึกๆสั้นๆหนึ่งทีคือคำตอบเพียง
อย่างเดียวของเขา เขานิ่งไม่เคลื่อนไหว ดวงตาปิดแน่น และทำหน้านัว
จากการนึกถึงอะไรก็ตามที่ยังคงตามหลอกหลอนเขาอยู่ที่ก้นบึ้งของความ
ทรงจำ ฉันใช้มือเลื่อนขึ้นลงตามท่อนเนื้อของเขาซึ่งยาวจนน่าทึ่ง และทำ
สิ่งเดียวที่พอทำได้เพื่อช่วยให้เขาได้ลืมน ฉันย่อตัวลงมานั่งคร่อมบนตักเขา
และส่งเสียงร้องออกมาด้วยความตกใจที่จู่ๆเขาก็กระแทกเข้ามาในช่องทาง
ของฉันอย่างแรง ร่างกายของเราสอดประสานและรวมกันเป็นหนึ่งเดียว เขา
ลืมนตาขึ้นมาทันทีและจ้องตาฉันเขม็ง ทำให้ฉันได้เห็นนัยน์ตาของเขาที่เข้มขึ้น
และเป็นประกายด้วยความปรารถนา เขาเงยหน้าขึ้นมาและหลับตาด้วยความ
รู้สึกกระสันถึงขีดสุด ขณะที่พยายามต่อสู้กับการควบคุมตัวเอง สู้เพื่อจะขจัด
สิ่งชั่วร้ายออกไปและสนใจแต่ตัวฉันและสิ่งที่ฉันกำลังมอบให้เขา ทั้งการ
ปลอบประโลม คำสัญญา ปฏิสัมพันธ์ทางร่างกาย การกอบกู้จิตวิญญาณ
ฉันเฝ้ามองการต่อสู้ดิ้นรนขณะที่มันผุดขึ้นมาบนใบหน้าของเขา และช่วยให้
กำลังใจเขาอย่างเสียบๆ

“เลิกคิดเถอะ คนดี แค่รู้สึกถึงตัวฉันก็พอ” ฉันพิมพ์ข้างๆหูเขา

พลางขยับตัวอย่างช้าๆ และพยายามเพิ่มความรู้สึกเสียวกระสันที่เขาต้องการ เพื่อพยายามช่วยให้ตัวเองได้ลิ้ม

เขาหายใจออกมาอย่างสั้นๆ ก่อนจะกัดริมฝีปากล่างและเลื่อนมือลงไปจับสะโพกของฉันทไว้อย่างหลวมๆ โคลตันกระแทกเข้าไปในตัวฉันทอีกรอบ สอดแทรกเข้าไปลึกเกินกว่าที่ฉันทคิดว่ามันจะลึกได้ ฉันทร้องคราง รู้สึกท่วมท้นไปด้วยความรู้สึกที่ท่อนเนื้อของเขาสอดแน่นอยู่ลึกเข้าไปข้างในช่องทางของฉันท

ปฏิกิริยาเพียงอย่างเดียวที่ฉันทจะตอบกลับไปได้คือการเผยอปากขึ้น แล้วบอกเขาว่า “รับจากฉันทไปมากกว่านี้สิ เอาทุกสิ่งที่คุณต้องการไปได้เลย”

เขาร้องออกมา การสะกดกลั้นอารมณ์หายไปจนหมดสิ้น จับตัวฉันทไว้อย่างแน่นๆ ขณะที่กระแทกสะโพกเข้าไปในฉันทด้วยจังหวะหนักหน่วงต่อเนื่องไม่หยุดหย่อน ร่างกายของเราทั้งคู่ที่เปียกชุ่มไปด้วยน้ำ ญู่โถกกันไปมาอย่างง่ายดาย การเสียดสีตรงทรวงอกเพิ่มความต้องการของฉันทที่จะไปถึงจุดสุดยอดให้เข้มข้นขึ้น ลิ้นของเขาตัวออกมาเลียยอดดอกของฉันทข้างหนึ่ง ปิดป้ายไปทั่วผิวเนื้ออันเย็นเฉียบของฉันท ก่อนจะจับยอดดอกอีกข้างไว้ในปากของเขา ฉันทครางออกมาอย่างสุขสม สอดรับทุกจังหวะขึ้นลงที่ถาโถมเข้ามาของเขา ยอมให้เขาเอาทุกสิ่งไปเพื่อเขาจะได้รับการปลดปล่อยที่ตัวเองต้องการ เพื่อจะได้ลิ้มเรื่องอะไรก็ตามที่คอยหลอกหลอนอยู่ เขาขยับเข้าออกเร็วขึ้นขณะที่ผลัดกันตัวเองให้หลุดลอยสูงขึ้นไปเรื่อยๆ ทำให้ตัวเองไม่เหลือทางเลือกอื่นใด นอกจากการลิ้ม เสียงคำรามในลำคอของเขาและเสียงเนื้อตัวของเราระทบกันดังสะท้อนกับผนังในตู้อาบน้ำ

“หลังออกมาให้ฉันท” ฉันทรีดร้องออกมาขณะที่ขย่มตัวขึ้นลงบนตัวเขา “ปล่อยมันออกมา” เขาเร่งจังหวะให้เร็วขึ้นๆ ลำคอและใบหน้าของเขาเกร็งอย่างถึงที่สุด “โอ้ ให้ตายเถอะ!” เขาตะโกนออกมาและบีบรัดตัวฉันทจนแนบติดกับเขาด้วยท่อนแขนแข็งแรงแล้วจึงซุกหน้าของเขาไว้ตรงซอกคอของฉันทขณะปลดปล่อยตัวเองออกมา เขาโยกตัวของเรที่ผสานกันไปมาอย่างนุ่มนวลขณะที่หลังน้ำรักในตัวฉันท ความสิ้นหวังในการกอดรัดของเขบอกฉันทว่าสิ่งที่ฉันทมอบให้เขายังเป็นแค่เพียงส่วนเสี้ยวของสิ่งที่เขาต้องการ

เขาพบว่าพูดชื่อฉันออกมาช้าแล้วช้าเล่าสลับกับการจูบอย่างไม่ขาดตอน เปิดเผยความรู้สึกออกมา คำประกาศที่แสนอบอุ่นของเขาที่เกิดขึ้นตามมา หลังจากคำดูถูกก่อนหน้านี้ขโมยลมหายใจของฉันไป และตรึงฉันไว้ให้อยู่กับที่

เรานั่งอยู่อย่างนั้นนานสองสามนาทีเพื่อที่เขาจะได้ใช้เวลาตั้งสติ มันคงไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับผู้ชายอย่างเขาที่ชอบเก็บงำความทุกข์ไว้กับตัวเองและยึดติดกับการควบคุม จะยอมให้ใครได้รับรู้ถึงช่วงเวลาที่ดีในช่วงเวลาอารมณ์เช่นนี้ เขาใช้มือลูบไล้ไปตามแผ่นหลังที่เย็นเฉียบของฉัน น้ำร้อนที่ไหลรินอยู่ห่างไปทางด้านหลังไม่ไกลฟังแล้วเหมือนเสียงสวรรค์

เมื่อเขาเอ่ยปากขึ้นมาในที่สุด เรื่องที่พูดออกมาก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับสิ่งที่เราเพิ่งมีร่วมกันไปเลย เขายังคงชูก้นน้ำไว้ตรงชอกคอของฉันและเสียงที่จะสบตาด้วย “ตัวคุณเย็นเฉียบเลย”

“ฉันไม่เป็นอะไรหรอก”

โคลตันขยับตัวและยังสามารถยืนขึ้นได้ขณะที่ขาของฉันเกี่ยวรอบตัวเขาอยู่ “อยู่ตรงนั้นะ” เขาบอกฉัน และวางฉันลงใต้สายน้ำอุ่นที่ไหลโปรยปรายลงมาก่อนจะออกจากตู้อบน้ำไป ฉันมองตามเขาไปอย่างงงๆ ไม่เข้าใจว่าการแสดงอารมณ์นั้นเป็นสิ่งที่มากเกินไปที่เขาจะรับได้หรือเปล่า และตอนนี้เขาเลยต้องการระยะห่างบ้าง ฉันไม่แน่ใจอะไรเลย

เขาออกไปไม่นานก็กลับเข้ามาอีกครั้ง น้ำไหลเป็นทางเห็นอยู่บนผิวของเขา เขาทำให้ฉันประหลาดใจสุดๆ เมื่อรวบตัวฉันขึ้นไว้ในอ้อมแขน จัดการปิดกั้นน้ำด้วยศอกและอุ้มฉันออกไป ฉันร้องว้ายตอนอากาศเย็นๆ จากในห้องน้ำพัดมาโดนตัว “รอเดี๋ยวนะ” เขาพิมพ์อยู่กับศีรษะฉันในเวลาเดียวกับที่ฉันรู้จุดประสงค์ของเขา

หลังจากนั้นครึ่งเดียว เขาก็ก้าวลงไปในอ่างอาบน้ำที่เปิดน้ำเอาไว้จนเต็มและปล่อยตัวฉันให้เย็น เขาก็มลุนนั่งในอ่างท่ามกลางฟองสบู่มากมายและดึงมือฉันให้ลงมานั่งตามเขา ฉันย่อตัวลงในอ่าง ความร้อนอันแสนสุขล้อมรอบตัวขณะฉันจัดท่างี้ให้มันคงอยู่ระหว่างขาทั้งสองข้างของโคลตัน

“อา นี่รู้สึกเหมือนสวรรค์เลย”

ฉันเอนพิงตัวเขา ความเจ็บปวดกลืนเราทั้งคู่และฉันรู้ว่าเขากำลังคิดถึง
ความฝันของเขาและเรื่องที่เกิดขึ้นตามมา นิ้วเขาไต่ขึ้นลงตามริ้วแขนของฉัน
ใช้ปลายนิ้วพยายามปลอบประโลมให้คนที่ยังลุ่มอยู่ของฉันจางหายไป

“คุณอยากจะพูดถึงเรื่องนั้นหรือเปล่า” ฉันเอ่ยถาม ตัวของเขาที่แนบ
ติดกับแผ่นหลังของฉันเกร็งขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินคำถามนั้น

“แค่ฝันร้ายนะ” เขาเอ่ยขึ้นมาในที่สุด

“อือฮิ” ฉันพิมพ์่า อย่างกับฉันจะเชื่ออย่างนั้นแหละว่ามันเป็นความฝัน
ประเภทปีศาจเครื่องบดกำลังวิ่งไล่ตามหลังเขาตามตรอกมืดๆ อะไรทำนองนั้น

ฉันรู้สึกได้ว่าเขาอำปากขึ้นแล้วก็ปิดลงโดยที่แนบอยู่กับข้างหัวของฉัน
ก่อนที่เขาจะพูดออกมา “ก็แค่การขับไล่ปีศาจร้ายในตัวผมออกไปเท่านั้น
แหละ” ฉันยกมือขึ้นแล้วประสานนิ้วเข้ากับมือของเขา เอามือของเราทั้งคู่
มาวางพาดไว้ด้านหน้าลำตัวของฉัน ความเจ็บแสบปกคลุมเราทั้งคู่อยู่ครู่หนึ่ง

“บ้าจริง” เขาถอนหายใจเสียงดัง “ผมไม่ได้ฝันอย่างนั้นมาเป็นปีๆ
แล้ว”

ฉันนึกว่าเขาจะพูดต่อ แต่เขากลับปิดปากเงียบ ฉันลังเลในใจว่าจะ
พูดอะไรต่อดีและเลือกใช้คำพูดอย่างระมัดระวัง รู้ตัวว่าถ้าตัวเองพูดอะไรผิด
เราอาจจะกลับไปยังจุดเริ่มต้นใหม่ “ไม่เป็นไรหรอกนะถ้าคุณต้องการใคร
สักคน โคลตัน”

เขาหัวเราะเยาะตัวเอง จากนั้นก็เงียบ ขณะที่น้ำหนักคำพูดอันแสน
หนักอึ้งของฉันถ่วงเราทั้งคู่เอาไว้ ฉันหวังว่าจะได้เห็นสีหน้าของเขาเพื่อจะได้
ตัดสินใจว่าจะพูดต่อไปดีหรือเปล่า “มันไม่เป็นไรถ้าคุณต้องการฉัน ทุกคน
ต่างก็มีช่วงเวลาแบบนี้ด้วยกันทั้งนั้น ฝันร้ายอาจเป็นสิ่งที่ทรมาน ฉันเข้าใจ
ข้อนี้ดีกว่าคนส่วนใหญ่ ไม่มีใครโทษคุณหรอกถ้าคุณจะขอเวลาตั้งตัวสัก
ประเดี๋ยว ไม่มีอะไรต้องอายเลย ฉันหมายความว่า ฉันจะไม่รีบแจ้งไปหา
นักข่าวแล้วขายความลับของคุณหรอก ความลับที่แม้กระทั่งตัวฉันเองก็ไม่ว
เสียด้วย”

เขาเอานิ้วหัวแม่มือลูบกับหลังมือของฉันไปมา “คุณคงไม่มาอยู่ตรงนี้
หรอกถ้าผมคิดว่าคุณจะทำอย่างนั้น”

ฉันไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อดี เขากำลังจับ ฉันรู้ แต่เขาก็ทำให้ฉันเจ็บด้วยเหมือนกัน และฉันก็ต้องพูดบางสิ่งที่ค้างคาอยู่ในใจออกมา “ฟังนะ การที่คุณอยากจะกันฉันออกไปมันไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร แคบอกฉันว่าคุณขอเวลาสักครู่ บอกว่าคุณต้องการ...” ฉันพูดตะกุกตะกักและพยายามหาบางอย่างที่เขาสามารถเชื่อมโยงด้วยได้ “...จะเข้าพิท คุณไม่จำเป็นต้องทำให้ฉันเจ็บปวดแล้วผลักไล่ส่งฉันไปเพื่อที่คุณจะได้มีพื้นที่ส่วนตัวหรอกนะ”

เขาสบถพึมพำอยู่หลังหัวฉัน ลมหายใจร้อนๆ ของเขาทำให้หนังศีรษะของฉันรู้สึกอุ่น “คุณคงไม่ยอมไปหรอก” เขาหายใจอย่างหงุดหงิด ฉันกำลังจะตอบแต่เขาก็พูดต่อ “และผมต้องการให้คุณไป ผมกลัวว่าคุณจะมองเข้าไปข้างในตัวผมจนทะลุปรุโปร่ง ไรลี ในแบบที่มีแค่คุณคนเดียวเท่านั้นที่จะทำได้...และถ้าคุณเห็นมันแล้ว ถ้าคุณเห็นสิ่งที่ผมได้ทำ...คุณก็จะจากผมไปไม่มีวันกลับมา” คำสุดท้ายที่เขาพูดออกมาแทบจะเป็นการกระชิบเสียงของเขาเบาจนฉันต้องเงยหูฟังคำพูดเหล่านั้น ฉันต้องการกระชากเปลือกนอกที่แข็งแกร่งของเขาออกและเผยความอ่อนแอที่ซ่อนอยู่ข้างใน รวมถึงความหวาดกลัว ความอับอาย และความรู้สึกผิดที่ไม่สมเหตุสมผล

คุณเลยพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้แน่ใจว่า การที่ฉันจากไปนั้นอยู่ในเงื่อนไขของคุณ ไม่ใช่ของฉัน คุณเลยต้องการการควบคุม ต้องทำให้ฉันเจ็บเพื่อที่ฉันจะได้ไม่ทำให้คุณเจ็บสินะ

ฉันรู้ว่าคำสารภาพของเขานั้นเป็นเรื่องยาก ผู้ชายที่ไม่ต้องการใครผู้ชายที่ผลักไสทุกคนออกไปก่อนที่จะพวกเขจะเข้ามาใกล้เกินไป เขากลัวที่จะสูญเสียฉันไป สมอของฉันขบคิดจนเวียนหัว หัวใจของฉันบีบคั้นไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก ปากของฉันพยายามเสาะหาคำพูดที่เหมาะสม “โคลตัน...”

“แต่คุณก็กลับมา” น้ำเสียงประหลาดใจอย่างสุดแสนของเขาทำให้ฉันละลาย ความหมายที่ซ่อนอยู่ในคำสารภาพของเขายังลอยค้างอยู่ในอากาศ เขาทดสอบฉัน พยายามผลักไล่ฉันไป แต่ฉันก็ยังอยู่ตรงนี้

“นี่ ฉันเคยจัดการกับเด็กวัยรุ่นจนมีตมาแล้วนะ...อย่างคุณนะ จีบจ๊อย” ฉันแหย่เล่น พยายามทำให้เป็นเรื่องตลกและคาดหวังจะได้ยินเสียง

หัวเราะ แต่โคลตันกลับตึงฉันไปกดดันกว่าเดิมราวกับต้องการเรียกความมั่นใจด้วยการแนบผิวเนื้อเปลือยเปล่าของฉันเข้ากับตัวเขา

เขากำลังจะพูดบางอย่างแต่กลับกระแอมไอแทนแล้วก็หยุดเพื่อชูกำลังที่ชอกคอของฉันเหมือนเดิม “คุณเป็นคนแรกที่อยู่เรื่องเกี่ยวกับความฝันพวกนั้นของผม”

การที่เขาโผล่คำสารภาพออกมาทำให้ใจของฉันสั่นไหว ตลอดเวลาที่เขาเข้ารับการบำบัดทั้งหลายเพื่อจัดการกับอะไรก็ตามที่เคยเกิดขึ้นกับเขาในอดีตนั้น เขาไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้กับใครเลยหรือ เขาเจ็บปวด อับอาย ออกันขวัญแขวน เป็นอะไรก็ตามขนาดนั้นมาตลอดเกือบสามสิบปีที่ผ่านมาเลยหรือ เขาเก็บเรื่องราวทั้งหมดทุกชิ้นไว้กับตัวเองคนเดียวโดยปราศจากความช่วยเหลือใดๆอย่างนั้นหรือ พระเจ้าช่วย ฉันปวดใจแทนเด็กชายตัวเล็กๆที่ต้องเติบโตขึ้นมาในสภาพนั้น และผู้ชายที่นั่งอยู่ข้างหลังฉัน ฉันรู้สึกว่ามันใจเหลือเกินกับเรื่องอะไรก็ตามที่เขาเก็บไว้จนมันพอกพูนสะสมขึ้นมาจากข้างใน

“พ่อแม่ของคุณว่ายังไงเรื่องนี้ แล้วจิตแพทย์ล่ะ”

โคลตันเงียบไป ตัวเขาเกร็งและไม่ขยับเขยื้อน ฉันไม่อยากจะเข้าซีเรื่องนี้ต่อ ก็เลยเอนหัวพิงไหล่และหันหน้าไปชนข้างชอกคอของเขา ฉันเงยหน้าไปจูบเขาตรงใต้กรามอย่างอ่อนโยนแล้วจึงก้มหน้าลงมาที่เดิม หลับตาลงและซึมซับความอ่อนแอที่เขาไม่ได้เอ่ยออกมา

“ผมคิดว่า...” เขาระแอมขณะพยายามค้นหาเสียงออกมาและกลืนน้ำลายเสียงดัง ฉันรู้สึกได้เวลามันเคลื่อนผ่านคอเขาไปใต้ริมฝีปากของฉัน “ผมคิดว่าถ้าพวกเขาารู้เรื่องพวกนั้น รู้สาเหตุจริงๆว่าทำไมผมถึงฝันแบบนั้น พวกเขาก็จะไม่...” เขาหยุดพูดชั่วคราว และฉันก็รู้สึกได้ว่าความไม่สบายใจกำลังกระจายออกมาจากตัวเขาราวกับว่ามันช่างยากเย็นแสนเข็ญที่เขาจะเอ่ยคำพูดออกมา ฉันประทับจูบที่คอเขาอีกครั้งเพื่อเรียกความมั่นใจให้เขาอย่างเงียบๆ “พวกเขาก็จะไม่ต้องถามผมอีกต่อไป” เขาหายใจออกช้าๆ และฉันรู้ว่าการที่เขาอมรับออกมาเช่นนั้นต้องใช้ความกล้าหาญอย่างมาก

“โอ้ โคลตัน” คำพูดหลุดออกมาจากปากก่อนที่จะห้ามมันไว้ได้ ทั้งๆที่ฉันรู้ว่าสิ่งสุดท้ายที่เขาต้องการคือความสงสาร

“อย่า...” เขาวีวอน “อย่าส่งสารผม...”

“ฉันเปล่า” ฉันบอก ถึงแม้ว่าในใจจะอดรู้สึกเช่นนั้นไม่ได้ “ฉันแค่คิดว่ามันเป็นเรื่องยากลำบากขนาดไหนสำหรับเด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง และเขาจะรู้สึกโดดเดี่ยวมากแค่ไหนที่ไม่สามารถพูดถึงเรื่องนั้นได้ก็เท่านั้นเอง” แล้วฉันก็เงียบ พลังคิดว่าตัวเองได้พูดหรือพยายามกระตุ้นเขาให้พูดเรื่องที่เขาไม่อยากจะพูดมากเกินไปหรือเปล่า แต่ฉันก็หยุดคำพูดต่อไปที่พลังออกมาจากปากไม่ได้ “คุณก็รู้ว่าคุณคุยกับฉันได้นะ” ฉันพิมพ์ออกมาแนบกับผิวเนื้อของเขา มือของเขาเกร็งอยู่ใต้ฝ่ามือฉัน “ฉันจะไม่ตัดสินคุณหรือพยายามจะทำให้คุณหายดีหรอก แต่บางครั้งการได้ระบายออกมา การได้จัดการความเกลียดชัง หรือความอับอาย หรืออะไรก็ตามที่กักกินคุณอยู่ มันก็อาจช่วยให้เรื่องนี้พอทนได้ขึ้นมานิดหน่อยนะ” ฉันอยากพูดอะไรมากกว่านี้ แต่ก็ต้องหักห้ามใจและเก็บคำพูดพวกนั้นเอาไว้สำหรับวันอื่นและเวลาอื่น เมื่อความเจ็บปวดของเขาทุเลาลงและเขารู้สึกเหมือนตัวเองถูกเปิดเปลือยน้อยลง “ฉันขอโทษนะ” ฉันกระซิบ “ฉันไม่น่าจะ...”

“ไม่หรอก ผมลืต้องขอโทษ” เขาพูดพร้อมถอนหายใจ เอนตัวมาข้างหน้าแล้วจูบไหล่ฉันที่เขาเอากลืนกินอยู่ “สำหรับอะไรมากมาย สำหรับคำพูดและการกระทำของผม สำหรับการที่ผมไม่จัดการกับปัญหาของตัวเอง” น้ำเสียงเศร้าสร้อยของเขาดังก้อง “ที่แรกผมก็ทำให้คุณเสียใจ หลังจากนั้นผมก็ทำรุนแรงกับคุณในตู้อบน้ำอีก”

ฉันห้ามรอยยิ้มที่ปรากฏขึ้นมาบนริมฝีปากไม่ได้ “ที่จริงฉันก็ไม่ได้รังเกียจอะไรหรอกนะ”

เขาหัวเราะเบา ๆ และมันช่างเป็นเสียงที่แสนจะหูหนวกหลังจากที่เป็นกังวลไปเรื่อยเปื่อยอย่างเมื่อครู “เรื่องไหล่ของคุณหรือเรื่องตู้อบน้ำล่ะ”

“อืม ตู้อบน้ำสิ” ฉันพูด สังเกตเห็นความพยายามของเขาที่จะพูดออกนอกเรื่อง และคิดว่าการเปลี่ยนเรื่องคือสิ่งที่เราต้องการพอดีเพื่อเพิ่มสีสันเล็กน้อยให้กับยามเช้าของเราที่แสนซีมีคร่ำและตึงเครียดสุดๆ

“คุณทำให้ผมประหลาดใจทุกเรื่องเลย”

“ยังงี้ล่ะ”

“แม็กซ์เคยปฏิบัติกับคุณอย่างนี้หรือเปล่า”

อะไรนะ เขาจะถามเพื่ออะไร ความเห็นของเขาทำให้ฉันแปลกใจ พอฉันหันไปหา เขาก็เอาแขนรัดตัวฉันแน่นขึ้นแล้วดึงตัวฉันเข้าไปใกล้อีก “แล้วเรื่องนั้นมันเกี่ยวอะไรด้วยล่ะ”

“เขาเคยหรือเปล่า” เขายังยืนยัน เจ้าแห่งการเบนความสนใจ

“ไม่เคย” ฉันยอมรับและคิดใคร่ครวญ รู้สึกว่าร่างกายค่อยผ่อนคลายลงเล็กน้อย เขาปล่อยมือที่กุมมือของฉันออก แล้วยกมันขึ้น ลากนิ้วเล่นไปตามริ้วแขนของฉัน ฉันก็มอมองมือของตัวเองและจิ้มฟองสบู่เล่นอย่างเลื่อนลอย “คุณพูดถูก”

“เรื่องอะไร”

“ครั้งแรกที่เราเจอกัน คุณบอกฉันว่าแฟนฉันคงปฏิบัติกับฉันราวกับว่าฉันเป็นแก้วที่เปราะบางแตกง่าย” ฉันกระซิบ และรู้สึกเหมือนว่าตัวเองกำลังทรยศต่อความทรงจำเกี่ยวกับแม็กซ์” คุณพูดถูก เขาเป็นสุภาพบุรุษในทุกๆ เรื่องแม้กระทั่งเรื่องบนเตียง”

“นั่นไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไรนี่” โคลตันยอมรับพลางยกมือขึ้นมาวดต้นคอของฉัน ฉันไม่ได้พูดอะไรเพราะประหลาดใจที่ตัวเองรู้สึกเช่นนี้

“เป็นอะไรหรือ จู๋ๆ ของคุณก็เกร็งเสีย”

ฉันถอนหายใจออกมาอย่างสั้นๆ และรู้สึกอับอายกับความคิดของตัวเอง “ฉันนึกว่านั่นคือแบบที่มันควรจะเป็น...นั่นคือเช็ทซ์แบบที่ฉันต้องการให้มันเป็น เขาเป็นผู้ชายคนเดียวของฉัน แต่มาตอนนี้...”

“ตอนนี้ทำไมหรือ” เขาสวนกลับทันทีด้วยน้ำเสียงปนขำ

“ไม่มีอะไร” ฉันรู้สึกร้อนผ่าวที่แก้ม

“โธ่สิ บอกผมเถอะ ให้ตายสิ ผมเพิ่งมีเช็ทซ์กับคุณในห้องน้ำเหมือนกับสัตว์ ใช้คุณเป็นเครื่องบำบัดความใคร่ แต่คุณยังไม่บอกผมว่าคุณคิดอะไรอยู่อย่างนั้นหรือ”

“ก็เพราะอย่างนั้นแหละสิ” ฉันลากนิ้วเป็นวงๆ ลงไปตามต้นขาของเขาที่แนบสีข้างฉันอยู่ คำสารภาพนั้นทำให้ฉันโยนความสงบเสงี่ยมเจียมตัวทั้งจนหมดสิ้น “ฉันชอบมัน ไม่เคยนึกว่ามันจะเป็นแบบอื่นได้ ไม่เคยนึกว่า

มันจะดิบเถื่อนและ...” พระเจ้าช่วย ฉันไม่รู้จะพูดอะไรต่อจริงๆ ฉันคิดว่าตัวเองไม่เคยพูดกับแม็กซ์เกี่ยวกับเรื่องเซ็กซ์แบบนี้ขนาดเราคบกันมาตั้งหกปี ตรงข้ามกับโคลตันที่ฉันรู้จักมาไม่ถึงเดือน แต่เรากลับคุยกันเรื่องที่ฉันชอบถูกกระทำแรงๆ เหมือนอย่างที่โคลตันมักจะพูด

“เราร้อนรนแรง” เขาจบประโยคแทนและฉันได้ยินน้ำเสียงแฝงความภูมิใจนิดๆ ขณะที่เขาจูบฉันตรงข้างหัว แล้วฉันก็ยกไหล่ด้วยความรู้สึกภายในความอ่อนประสพการณ์และการยอมรับออกมาโต้ๆ ของตัวเอง โคลตันรู้สึกได้ถึงความไม่สบายใจ เขาจึงรัดตัวฉันแน่นขึ้น “ไม่ต้องอายหรอก หลายคนก็ชอบอะไรไม่เหมือนกัน คนสวย ยังมีอะไรอีกมากให้คุณได้ลอง ไม่ใช่แค่ท่ามิชชันนารีกับถ้อยคำกระชิบกระซาบระรื่นหูอย่างเดียว” เขาหายใจรดใบหู และฉันก็สงสัยว่าเขาทำอะไรถึงปลุกเร้าฉันได้ด้วยคำพูดเพียงแค่นี้

ในหัวของฉันนึกย้อนไปถึงตอนที่โคลตันเรียกร้องให้ฉันบอกเขาว่าฉันอยากโดนเขากระแทกกระชอนตอนเรามีเซ็กซ์กันครั้งแรก นึกถึงตอนที่เขากระตุ้นฉันจนถึงเกือบจะถึงจุดด้วยการจัดการกับฉันอย่างรุนแรงและรวดเร็ว

ฉันนึกถึงตอนที่เขากระชิบเรื่องลับตอนที่อยากทำกับฉันเมื่อเรามีเซ็กซ์กัน ตอนเขายกตัวฉันขึ้นยืนกับกำแพงและบดขยี้ฉันจนเขาหลังออกมา นึกถึงว่ามันเป็นไปได้อย่างไรที่แค่การคิดเรื่องพวกนี้ก็ทำให้ฉันหวนรำลึกจากความปรารถนาที่มากล้นจนมันทำให้ฉันตกใจ

ฉันหน้าแดงพอนึกถึงเรื่องนั้นและก็รู้สึกดีใจที่เขาไม่เห็นหน้าฉัน เพราะว่าเขารู้ทันทีว่าในหัวฉันคิดไปถึงไหนต่อไหนแล้ว ฉันถอนหายใจออกมาอย่างสั้นๆ และพยายามจะสะกดกลืนความอับอายของตัวเองจากทิศทางที่บทสนทนาดำเนินไป และจากการเปิดเผยตัวเองออกมา

“นั่นคือเรื่องหนึ่งที่ผมชอบเกี่ยวกับคุณ คุณไม่ปิดบังอะไรเลย”

อะไรนะ ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังมองไปรอบๆ ห้องเพื่อดูว่าเขา กำลังพูดกับใครอยู่

“ฉันนะหรือ” ฉันร้องออกมาเสียงแหบๆ

“อือฮิ” เขาพิมพ์ “คุณช่างน่าฟัง” เสียงของเขาปิดกระหน่ำแก้มของฉันขณะที่ริมฝีปากขยับอยู่ตรงข้างหู

คำพูดของเขาทำให้ฉันตัวแข็งทื่อ เขาสะท้อนความคิดของฉันเกี่ยวกับตัวเขาออกมาแม้ว่าจะมีเรื่องวุ่นวายและการทำร้ายจิตใจกันก่อนหน้านี้ บางทีสาเหตุที่ความสัมพันธ์ระหว่างเรารู้สึกขึ้นก็อาจเป็นเพราะว่าฉันมีความหมายกับเขามากกว่าผู้หญิงคนอื่นๆ ของเขาก็เป็นได้ เขาส่งสัญญาณทั้งหมดพวกนี้ให้ฉันเพื่อพิสูจน์การอ้างสิทธิ์ในข้อนี้ แต่การได้ยินเขาพูดออกมามันช่างมีความหมายมากเหลือเกิน

เขาหยิบก้อนสบู่ขึ้นมาถูเป็นฟองแล้วปาดมันลงไปตามริ้วรอยบนของฉันทิ้งไว้จนกระทั่งตรงทรวงอก ฉันสูดหายใจทางปาก ขณะที่ปลายนิ้วของเขาค่อยๆ ลูบไล้ไปตามยอดดอกของฉัน และปากของเขาก็โลมเลียขึ้นไปตามแนวโค้งของไหล่ฉัน “ผมไม่คิดว่าตัวเองจะรู้สึกเต็มอึดในตัวคุณได้” เขาพูดอย่างที่ฉันคิดพอดีเป๊ะเลย คำพูดที่กล่าวออกมาแต่ไม่ได้อธิบายอะไรจริงๆ “คุณมักจะสับสนท่าทีตลอด แต่เวลาผมสอดใส่เข้าไปในตัวคุณ...” เขาส่ายหน้าพลางส่งเสียงฮัมต่ำๆ ในลำคอ “คุณสูญเสียการรับรู้ทุกอย่าง กลายเป็นของผม และยินยอมคล้อยตามโดยสิ้นเชิง”

คำพูดของเขาคือการยั่ววนในตัวของฉันเองอยู่แล้ว ยังไม่รวมท่อนเนื้อของเขาที่แข็งขรุขระขึ้นมากอยู่ตรงร่องบนท้ายของฉันด้วย “แล้วมันทำให้ฉันไม่ปากปิดอะไรได้ยังไง” ฉันถามพลางเอนหัวมาด้านหลังเพื่อถูกกับหนดสากเคราตรงกรามของเขา

เสียงหัวเราะต่ำๆ ของโคลตันดังสะท้อนไปตามแผ่นหลังของฉัน “ไหนลองดูซิ...เรามาลองเปรียบเทียบเรื่องนี้กับเบสบอลหน่อยในเมื่อคุณดูท่าทางจะสนใจมันมากเหลือเกิน คุณเกือบถึงเบสสามในห้องโถงกลางตั้งสองครั้งเชียวนะ” เขาหัวเราะหิๆ “แล้วก็เบสสองบนผ้าห่มที่ชายหาด” ทุกคำที่เขาพูดทำให้ฉันหน้าแดงขึ้นมา “โฮมรัน ตอนโดนกดติดกับหน้าต่างในห้องนอนผม” เขาหยุดพูดครู่หนึ่ง “...ที่มองออกไปเห็นหาดรวม”

“ว่าไงนะ” ฉันอ้าปากค้าง ให้อายและอะไรในตัวเขาที่ได้ทำให้ฉันเสียสติได้ขนาดนี้ บั้นท้ายของฉันถูกกดกับผนังกระจกตอนเรามาเริ่มเซ็กซ์กันแล้วใครต่อใครก็คงดูเราแสดงจนเพลินเลยละสิ ฉันว่าการอับอายจนตายน่าจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในตอนนี้อย่างแน่นอน และฉันไม่เห็นทางเลือกอื่นนอกจากจะโยน

ความผิดไปให้เขา “ทั้งหมดเป็นความผิดของคุณนั่นแหละ” ฉันบอกขณะ
ดันตัวออกแล้ววกน้ำใส่เขา

รอยยิ้มหยิงโยสผุดขึ้นมาบนหน้าเขา มันเป็นภาพที่น่ายินดีเมื่อเทียบกับสีหน้าอมทุกข์ก่อนหน้านี้ ผู้ชายเสเพลที่ดูร้ายกาจและลึกลับกลับมาแล้ว และเขากำลังนั่งอยู่ตรงข้ามฉันนี่เอง เขาและลำตัวของเขาโผล่ขึ้นมาเหนือฟองสบู่ที่ฟุ้งฟุ้งพร้อมกับสีหน้าขี้เล่น ไม่น่าแปลกใจเลยใช่ไหมที่ฉันจะตกหลุมรักผู้ชายคนนี้มีลักษณะนิสัยและการกระทำที่ไม่มีใครเทียบได้

แล้วฉันก็ตกลงมาอย่างจังโดยไม่มีสายรัดนิรภัยให้ยึดจับไว้ด้วย บ้า
จริง ฉันแน่แท้ๆ

“แล้วยังไงล่ะ” เขาวกน้ำใส่ฉันกลับแล้วคว้าข้อมือฉันไว้อย่างรวดเร็ว
ตอนฉันพยายามแก้เผ็ดแล้วดึงตัวฉันเข้าหาเขาแบบเล่นๆ แต่ฉันก็พยายาม
ขัดขึ้น เขาก็เลยยอมแพ้ ฉันจึงล้มตัวลงนั่งเหมือนเดิมและทำให้น้ำล้นออก
จากอ่างทุกด้าน เราทั้งคู่ระเบิดเสียงหัวเราะออกมาชั่วขณะ ฟองสบู่ลอยขึ้น
ไปในอากาศจากการเคลื่อนไหวอย่างฉับพลันของฉัน “ผมนอนกับผู้หญิง
มากี่หลายคนนะ คนสวย แต่ผู้หญิงส่วนมากไม่มีใครมีความต้องการแบบ
ไม่ยับยั้งชั่งใจเหมือนคุณเลย ฉะนั้นคุณจะมาโทษผมไม่ได้หรอกนะเรื่องนี้”

ฉันดีใจที่เราหัวเราะอยู่ตอนที่เขาให้ความเห็นแบบก้านทุบดินออกมา
เพราะฉันสังเกตเห็นว่าเขาเครียดขึ้นมาแม้ว่ารอยยิ้มจะยังปรากฏอยู่บนใบหน้า
ฉันตัดสินใจอย่างรวดเร็วที่จะยังพูดเล่นต่อไปแม้ว่าจะรู้สึกเจ็บแปลบจาก
ความเห็นของเขา ฉันไม่อยากนึกถึงผู้หญิงหลายคนที่เขาเคยนอนด้วย แต่
ฉันว่าฉันก็คงมองข้ามพวกหล่อนไปไม่ได้เช่นกัน บางทีฉันอาจจะใช้คำพูดที่
เขาหลุดปากมาเป็นข้อได้เปรียบเพื่อหาข้อมูลเพิ่มเกี่ยวกับอนาคตที่รออยู่ได้
และในขณะเดียวกันก็แสดงจุดยืนของฉันให้เขาเห็นบ้าง

“อย่างนั้นหรือ” ฉันเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งแล้วกระเียบเข้าไปใกล้พร้อมกับ
รอยยิ้มที่ผุดขึ้นตรงมุมปาก “ผู้หญิงหลายคนหรือ ฉันดีใจนะที่ทำให้ผู้ชาย
มากประสบการณ์อย่างคุณประหลาดใจได้” ฉันหยอกขณะไล่นิ้วไปตามแนว
ลำคอของเขาและเรื่อยลงไปประหว่งกลั้มอก ลูกกระเดือกของเขาเลื่อนขึ้นลง
ขณะที่เขากลืนน้ำลายเมื่อถูกฉันสัมผัส “ไหนบอกฉันซิ” ฉันกระซิบบอกเขา

อย่างเชิญชวน พลางจุ่มมือลงไปในน้ำและเคลื่อนไปจับท่อนเนื้อที่ชูขึ้นขึ้นมาแล้ว “ผู้หญิงพวกนั้น คุณมักจะเก็บพวกหล่อนไว้นานแค่ไหน”

เขาสูดหายใจทางปากขณะที่ฉันใช้นิ้วถูตรงบริเวณส่วนปลาย “นี่ไม่ใช่เวลาเหมาะสมที่จะ...โออออ!” เขาร้องครางขณะที่ฉันเอามือกุมกล่องดวงใจของเขาและคลั่นคลิ้งมันเบาๆ

“ไม่มีเวลาไหนที่จะเหมาะสมหรอก แต่ผู้หญิงอย่างฉันก็ต้องรู้เรื่องพวกนี้เอาไว้” ฉันเลื่อนริมฝีปากลงไปดูดยอดดอกที่แบนราบของเขาและใช้ฟันขบเบาๆ เขาส่งเสียงครางต่ำลึก ปากแยกเผยออกตอนฉันชำเลื่องมองเขาผ่านแพขนตา “นานแค่ไหน เอช”

“โธ่...” เขาอ้อนวอน แล้วฉันก็ขบยอดดอกอีกข้างของเขาในขณะเดียวกับที่กดจุดกระสันใต้กล่องดวงใจ “สี่หรือห้าเดือน” เขาตอบออกมาอย่างกระหืดกระหอบ ฉันหัวเราะยั่ววนขณะพยายามซ่อนอาการกระตุกที่สะท้านขึ้นมาตามแนวสันหลังของฉันเมื่อได้รู้ว่าเวลาที่ใช้ร่วมกับเขากำลังเริ่มนับถอยหลังแล้ว ฉันใช้ลิ้นเลียขึ้นไปตามแนวโค้งของคอเขาและจับที่ดั้งหู “อา...” เขาถอนหายใจพอฉันกัดเม้มไปรอบๆ ใบหูของเขา

“ดีนะที่ได้รู้...”

เขาเงยบและได้แต่ส่งเสียงหายใจสั้นๆ ออกมา “คุณเล่นสกปรกนี่”

“มีคนเคยบอกฉันว่า บางครั้งเราต้องเล่นสกปรกบ้างเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ” ฉันหายใจรดหูของเขาและทวนคำพูดของเขาให้ตัวเขาเองฟัง ยอดดอกของฉันที่เย็นเฉียบจากอากาศหนาวเสียดสีกับผิวบนแผงอกที่แน่นตึงของเขา

เขาหัวเราะกับตัวเองด้วยเสียงต่ำลุ่มลึก แวตตาเต็มไปด้วยความขบขันเพราะรู้ว่าเขาไม่ใช่คนเดียวที่เกิดอารมณ์ ฉันเลื่อนมืออีกข้างลงไปตามแผงอกของเขาและลงไปที่ไต จากนั้นฉันก็ดูเขามองตามมือของฉันที่หายลงไป เขาเงยหน้ากลับมามองฉันแล้วเลิกคิ้วด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าฉันจะทำอะไรต่อไป พอเขายังไม่ละสายตาไป ฉันเลยกำที่โคนท่อนเนื้อไว้ด้วยมือข้างหนึ่งแล้วบิดมือขึ้นและลงจนสุดความยาวของเขา ขณะที่ใช้ปลายนิ้วหัวแม่มือของมืออีกข้างกดที่ส่วนปลายเป็นการพิเศษ “โอ้ พระเจ้า นั่นมันยอดเยี่ยมเลยคนสวย” เขาคราง แวตตาที่ส่งมาหาฉันคุกรุ่นไปด้วยความปรารถนาและความ

ใครอย่างเต็มเปี่ยม นั่นมากพอที่จะจุดระเบิดในกายฉัน

ฉันรู้ต่อนเนื้อของเขาขึ้น ๆ ลง ๆ อีกสองสามทีด้วยความรู้สึกสนุกกับเกมที่ฉันกำลังเล่นอยู่นี้ รู้สึกสนุกที่ฉันสามารถทำให้ผู้ชายคนนี้เกิดปฏิกิริยาภายในตัวได้ แต่แล้วจู่ ๆ ฉันก็หยุดทุกการเคลื่อนไหว ดวงตาของโคลตันที่ปิดอยู่ครึ่งหนึ่งจากความสับสนก็พลันลืมขึ้นมาประสานกับตาของฉัน ฉันยิ้มกว้างให้เขาอย่างช้า ๆ

“มีอีกเรื่องเดียว...” ฉันเห็นสีหน้าสับสนของเขา เขาขบกรามขณะที่อ้อนวอนอย่างเจี๊ยบ ๆ ให้ฉันคืนความสุขให้

เมื่อฉันทำให้เขาสนใจได้ ฉันจึงเริ่มต่อด้วยการเปลี่ยนวิธีจับและมุมในการขยับขึ้นลง โคลตันหายใจออกเสียงดังจากความรู้สึกของสัมผัสที่ต่างออกไป เขาเอนหัวไปด้านหลังพึงกับขอบอ่าง ฉันหยุดอีกครั้งและกุมก่องดวงใจของเขาไว้ในมือ

“ฟังนะ ฉันรู้ว่าคุณอารมณ์เสีย แต่ถ้าคุณปฏิบัติกับฉันเหมือนอย่างที่ทำเมื่อเช้านี้อีกครั้ง” ฉันเห็นทุกถ้อยทุกคำ น้ำเสียงหยอกล้อหายไปขณะที่ฉันค่อย ๆ กำมือแน่นขึ้น ๆ “...ถ้าคุณดูหมิ่นฉัน ลดคุณค่าของฉันหรือผลักไล่ไสส่งฉันไปด้วยการทำให้ฉันอับอาย คุณควรจะเข้าใจไว้เสียตั้งแต่ตอนนี้เลยว่าฉันจะไม่กลับมาอีกเป็นครั้งที่สองเหมือนอย่างวันนี้ ไม่ว่าเหตุผลของคุณคืออะไร ไม่ว่าฉันรู้สึกกับคุณยังไง หรือไม่ว่าเรื่องราวระหว่างเราจะเป็นยังไงก็ตาม”

โคลตันสบตาฉันที่กำลังจ้องเขาเขม็งและไม่ได้สะดุ้งกับคำขู่ของฉัน ปากของเขาค่อย ๆ เพลยรอยยิ้มออกมา “ก็ดูเหมือนว่าตอนนี้คุณจะถูกก่องดวงใจของผมไว้ ทั้งทางตรงและทางอ้อมไม่ใช่หรือไง” เขาพูดเย้ยขณะที่ความเจ้าเล่ห์เรingersบออยู่ในแววตาของเขา

ฉันบีบเขาเบา ๆ ขณะพยายามฝืนไม่ให้รอยยิ้มขึ้นมาที่ตรงมุมปาก “เข้าใจหรือเปล่า ไม่มีการเจรจาใดๆทั้งสิ้น”

“ชัดเจนแจ่มแจ้งเลย คนสวย” เขาบอกฉัน แววตาแสดงถึงความจริงจังในคำตอบ เมื่อฉันรู้สึกพอใจที่เขาเข้าใจสิ่งที่ฉันบอกแล้ว ฉันก็ขยับตัวในน้ำและปล่อยมือที่กุมก่องดวงใจของเขาออก สายตาของฉันทยังคงจับจ้องอยู่ที่เขาขณะที่ฉันรู้ตมือขึ้น ไปจนสุดความยาวของท่อนเนื้อที่แข็งชูชันและ

ทำเช่นนี้ซ้ำๆ ยอมให้เขาได้เสวยสุขจากการยินยอมพร้อมใจของเขาเมื่อครั้ง
โคลตันส่งเสียงครางยาวๆ ออกมาด้วยความเหนื่อยอ่อน “ไม่มีการเจรจาใดๆ
ทั้งสิ้น” แต่ฉันไม่ได้ตอบอะไรกลับไปเพราะว่าฉันรู้สึกกระสันอย่างรุนแรงจาก
การเฝ้าดูปฏิกิริยาของเขา “ให้ตายเถอะ คุณผู้หญิง” เขาเคঁลเสียงออกมา
จากนั้นก็คว้าสะโพกฉันไว้แล้วดึงไปหาเขา “คุณนี่ชอบเล่นแรงๆ ใช่มั้ย”

ฉันรับการดันตัวของเขาและนั่งคร่อมลงบนท่อนเนื้อที่ชูชันอยู่แล้วโน้ม
ตัวไปข้างหน้า ใช้มือขยำผมของเขาและเอาแก้มแนบกับใบหน้าของเขาขณะที่
ฉันค่อยๆ โยกตัวขึ้นลงด้วยจังหวะอันเชื่องช้าจนเขาทรมาน แม้ว่ามือของเขา
จะพยายามดันบั้นท้ายของฉันให้กระแทกขึ้นลงให้เร็วขึ้น แต่ฉันกลับกระซิบ
ที่ข้างหูด้วยคำพูดของเขาเองกลับไปให้เขาได้ฟัง “ยินดีต้อนรับสู่สนามใหญ่นะ
เอช”